76ste JAARGANG No. 10006 — VRIJDAG 2 JANUARI 1959

Amigoe di Curaçao

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Uitgave: N.V. Paulus Drukkerij, Willemstad, Curaçao — Kantoor: Conscientiesteeg: 27 - 29 — Telefoon: Redactie: 23858 — Advertentie: 23550 — Abonnementen en Bezorging: 24399

BATISTA VLUCHT UIT CUBA

Militaire junta neemt de macht in handen

„New York Times" en president Betancourt juichen val van BATISTA toe

PRESIDENT BATISTA

Havanna. — President Batista is uit Cuba gevlucht. Een militaire junta onder voorzitterschap van genreaal Eulogio Cantillo heeft de macht overgenomen.

Batista maakte later bekend, dat hij is afgetreden om verder bloedvergieten op Cuba te voorkomen. Hij is met vrouw en zes van zijn kinderen met een vliegtuig van een luchtvaartmaatschappij, die de diensten onderhoudt tussen Havanna en Florida uit Cuba vertrokken. Generaal Cantillo, de leider van de militaire junta, die de macht heeft overgenomen, is een vooraanstaand lid van de Cubaanse generale staf. De troepen van Fidel Castro zijn met moderne wapens uitgerust. Zij hebben echter bijna geen zware wapens. **Men acht het besluit van de Amerikaanse regering om Batista geen wapens meer te leveren een beslissende faktor in de strijd tussen beide partijen.**

De afgelopen dagen is in Santa Clara, de hoofdstad van de provincie Las Villas, hevig gevochten tussen de rebellen van Fidel Castro en de regeringstroepen. De rebellen willen deze stad veroveren om daardoor het eiland in tweeën te kunnen snijden.

Rivero Aguero, die Batista als president zou opvolgen, heeft met hetzelfde toestel van Batista het land verlaten.

Vice-president Guam Inclan is eveneens afgetreden. De uit drie personen bestaande militaire junta heeft medegedeeld, dat zij het oudste lid van het hooggerechtshof, Piedra, heeft aangewezen als voorlopig president. (Volgens de grondwet dient de oudste raadsheer van dit hof als president op te treden indien er geen president of vice-president is.)

Generaal Batista is gisteren met zijn vrouw en vijf kinderen in Ciudad Trujillo aangekomen. Hij heeft zijn intrek genomen in een hotel.

Batista, die er vermoeid uitzag, verklaarde, dat hij de strijd tegen Fidel Castro had moeten opgeven, omdat hij zijn troepen niet kon bevoorraden, terwijl de rebellen een onderbroken stroom wapens ontvingen.

De broer van president Batista, Francisco, is donderdag met een vliegtuig uit Havana in Palm Beach (Florida) aangekomen. Zijn toestel vervoerde 46 Cubanen, o.w. de vrouw, zoon en dochter van de nieuw gekozen president Aguero, de minister van landbouw en verscheidene hoge officieren van de Cubaanse politie.

Op het New Yorkse vliegveld Idlewild is donderdag een Cubaans vliegtuig met een honderdtal aanhangers van Batista aangekomen.

De piloot verklaarde, dat hij met een revolver gedwongen was geweest uit Havana te vertrekken, hoewel hij het toestel te zwaar belast achtte.

In de Dominikaanse republiek vonden de verdreven presidenten Perón (Argentinië) en Perez Jimenez (Venezuela) reeds eerder een toevlucht.

De vertegenwoordiger van de opstandelingen te Washington, Betancourt, heeft gezegd, dat de door Batista gevormde junta onaanvaardbaar is voor de opstandelingen van Fidel Castro. **Fidel Castro heeft, aldus wordt uit Havanna gemeld, in een radioboodschap gezegd, dat de leiding van de regering onmiddellijk moet worden toevertrouwd aan de rechter Urrutia, kandidaat van de rebellen voor het presidentschap sedert het begin van de opstand.**

De toestand op Cuba was gistermorgen nog niet gestabiliseerd **Castro heeft laten bekend maken, dat hij een bestand, dat door de voorlopige junta is voorgesteld, verwerpt en onvoorwaardelijke overgave van de regeringstroepen eist.** Aan het door de junta afgekondigde bestand wordt niet de hand gehouden, de gevechten gaan door.

In Havana hebben zich inmiddels ernstige ongeregeldheden voorgedaan. Winkels en vermaakscentra werden geplunderd en in brand gestoken. Het hoofdkwartier der opstandelingen deed per radio een beroep op de bevolking om de orde te bewaren. Het verzocht ook, dat men zich zou voorbereiden op een algemene staking tegen de militaire junta. Te Havana is ook het gebouw van het regeringsblad „El Tiempo" in vlammen opgegaan. **Door de ongeregeldheden vielen zoveel gewonden, dat de ziekenhuizen een tekort aan bloeddonors hebben gekregen. Donderdag was de toestand te Havana uiterst gespannen en verward. Het vliegtuig was voor alle verkeer gesloten. De zender Union Radio en enkele vakverenigingsgebouwen bevinden zich in handen van communisten.**

Het garnizoen te Santuago, de tweede stad op Cuba, heeft zich overgegeven. Fidel Castro is in de stad aangekomen. Hij heeft zijn troepen opdracht gegeven, op te rukken naar alle plaatsen van de provincie Camaguey. Zijn bedoeling zou zijn, het midden van Cuba te bezetten en zodoende het eiland in twee delen te splitsen.

Bij de onlusten in Havana zouden twaalf tot twintig mensen om het leven zijn gekomen. Kolonel Ramon Varquin, een voormalige militaire attaché op de Cubaanse ambassade in Washington, die donderdag met talrijke andere politieke gevangenen is vrijgelaten, is benoemd tot chef van de generale staf. Hij probeert met Castro in verbinding te komen om hem uit te nodigen onmiddellijk met Urrutia naar de hoofdstad te komen. Het schijnt, dat de militaire junta Urrutia als voorlopige president wil aanvaarden.

Donderdagavond is het in Havana rustig geworden. In de straten patrouilleren aanhangers van Fidel Castro's beweging van de 26e juli, gewapend met geweren. Het autobusverkeer is tot stilstand gekomen. De bioskopen en restaurants zijn gesloten. Men verwacht, dat de staking waartoe Castro heeft uitgeroepen, vandaag algemeen zal zijn. Troepen der rebellen zijn nu op weg naar de hoofdstad.

De „New York Times" juichte vandaag de val van Batista van harte toe Het blad bracht hulde aan Fidel Castro, de man, die op 2 december 1956 met een klein groepje aanhangers in de provincie Oriente aan land was gegaan om de strijd tegen de diktatuur aan te binden. Op zijn schouders rust nu een zware taak, aldus de „New York Times". Het blad meent, dat Cuba in de komende maanden Amerikaanse hulp hard nodig zal hebben en dat die hulp gul en met begrip moet worden verleend.

In verscheidene Zuidamerikaanse landen hebben aanhangers van Castro de Cubaanse ambassades overgenomen.

Fidel Castro heeft hedenmorgen Manuel Urrutia tot voorlopig president van Cuba uitgeroepen en gezegd dat hij naar Havana zal oprukken Santiago de Cuba is tijdelijk hoofdstad van het land geworden.

Het bestuur van de partij voor democratische aktie in Venezuela, die bij de verkiezingen in dit land de overwinning heeft behaald, heeft haar adhesie betuigd met het Cubaanse volk, dat zich bevrijd heeft van de tirannie van de bloeddorstige Batista.

President Betancourt heeft in een boodschap aan het Cubaanse volk de aandacht gevestigd op de afzijdigheid, die met betrekking tot de worsteling van de Cubanen voor hun vrijheid, aan de dag is gelegd, door de organisatie der Amerikaanse staten. Na de val van Batista zijn in Venezuela opgewonden betogingen gehouden voor de opstandelingen, waarbij een of twee doden en gewonden te betreuren vielen.

Batista en Castro

Generaal Batista kwam in 1952 na een staatsgreep aan het bewind. Hij trad spoedig op als militair diktator en schafte de verkiezingen af.

Zoals bekend voert Fidel Castro nu al twee jaar een meedogenloze guerillaoorlog tegen de regering Batista.

De thans 57-jarige Batista speelde in 1931 een belangrijke rol bij de opstand tegen de toen aan het bewind zijnde president Machado. Twee jaar later kwam Batista bij een nieuwe revolutie aan de macht en bleef tien jaar president.

In 1944 trad hij als zodanig af overeenkomstig een bepaling van de grondwet, die hij zelf had ingevoerd. Hij ging in ballingschap. In 1952 leidde hij een opstand tegen de regering van president Carlos Prio om „de republiek van de Chaos te redden". De opstand had sukses en Batista werd weer president. In 1954 bekrachtigde het Cubaanse volk zijn benoeming tot president bij een algemene verkiezing.

De 32-jarige Fidel Castro is de zoon van een rijke suikerplanter. Hij is een overtuigd katholiek en studeerde op de colleges van de Jezuieten in Santiago de Cuba en Havana Na zijn universitaire studies aan de universiteit van Havana vestigde hij zich als advokaat in deze stad, waar hij spoedig bekend werd als de „verdediger van de armen".

Blijkens de berichten van hedenmorgen is de stad Pinar del Rio in de provincie van dezelfde naam ten Oosten van Havana, in handen van de rebellen en hebben de regeringstroepen op Cuba de zijde van de rebellen gekozen.

Het is niet duidelijk hoe het verloop is van de algemene staking, die voor vandaag is afgekondigd. Op een aantal plaatsen wordt inderdaad gestaakt, doch het is niet duidelijk, of de staking inderdaad al algemeen is. Het ligt in de bedoeling dat de staking zal duren, totdat de militaire junta de macht overgedragen heeft aan de tijdelijk president, Urrutia. Kolonel Ramon Barquin, tot gisteren politiek gevangene van het regiem van Batista en thans chef van de generale staf, doet pogingen via de radio om in kontakt te komen met Fidel Castro, om besprekingen te openen over een staakt-het-vuren.

Er zijn onbevestigde geruchten dat Fidel Castro, eenmaal de macht in handen, alle openbare diensten en industrieen, zal willen nationaliseren.

Carlos Prio Socarras, die in 1952 door de staatsgreep van Batista, als president van Cuba moest vluchten, is vanmorgen in een particulier vliegtuig teruggekeerd. Hij heeft zich teruggetrokken op zijn buitenverblijf in de omgeving van de stad. Prio, die een accoord met Fidel Castro zou hebben gesloten, heeft voor zijn vertrek naar Havana, tegenover een Amerikaanse journalist verklaard, geen journalistieke ambities te hebben.

De Amerikaanse ambassade in Havana heeft een schip gehuurd om Amerikanen op Cuba, die het land wensen te verlaten, te evacueren.

Manuel Urrutia, die door Fidel Castro tot tijdelijk president is uitgeroepen, heeft nimmer een belangrijke politieke rol in zijn land gespeeld. Hij staat bekend als een vredelievend mens en welke contacten hij met de rebellen in de bergen heeft gehad is eigenlijk nooit bekend geworden. Wel is van hem bekend, dat hij geweigerd heeft het doodvonnis uit te spreken over gevangengenomen rebellen, in de tijd dat hij magistraat in de provincie Oriente was.

Hij heeft zich fel verzet tegen de burgerstrijd en het bloedvergieten. Zijn leeftijd is 56 jaar en hij behoort tot een van de oudste families in Santiago de Cuba.

Gemeld werd, dat arbeiders op Cuba zich meester hebben gemaakt van de olieraffinaderijen van de Amerikaanse oliemaatschappijen Esso en Shell.

Van de direktie van de Shell in Londen werd echter vernomen, dat er geen enkel bericht is ontvangen over het inbezitnemen van de raffinaderij nabij Havana door de arbeiders.

In nieuwjaarsboodschap door Amerikaanse radio

CHROESJTSJEF: Er is geen probleem dat niet vreedzaam kan worden opgelost

— De Russische premier, Chroesjtsjef, is een van de negentien wereldleiders van wie op Nieuwjaarsavond voor de Amerikaanse radio een nieuwjaarsboodschap werd uitgezonden.

In zijn telegram aan het Amerikaanse volk, voorgelezen door de Russische ambassadeur Mensjikof, noemt Chroesjtsjef de vooruitzichten in 1959 voor een durende vrede goed, omdat de oplossing van dit vraagstuk van het verlangen der volkeren zelf afhangt en er geen volk is dat naar oorlog verlangt.

Naar Chroesjtsjefs mening bestaat er geen probleem dat niet met vreedzame middelen opgelost kan worden, indien althans alle betrokken partijen dit oprecht verlangen. Het radioprogramma bevat ook president Eisenhowers recente boodschap voor vrede en vriendschap, die door de Atlas-kunstmaan is uitgezonden.

Koning Frederik van Denemarken, die aan een longaandoening lijdt, heeft vanuit zijn ziekenkamer in het Paleis Amlaienborg in Kopenhagen zijn nieuwjaarsboodschap tot het Deense volk gericht. Tegen het advies van zijn artsen verliet de koning zijn bed om vanuit zijn stoel in de microfoon te spreken.

Premier Chroesjtsjef richtte ook een nieuwjaarswens voor persoonlijk herstel en welvaart van zijn volk tot premier Hansen van Denemarken, die onlangs van een keelziekte is hersteld.

President Eisenhower heeft in een telegrafisch antwoord op de nieuwjaarsboodschap van Chroesjtsjef aan het Amerikaanse volk verklaard, dat de Sovjet-leiders moeten streven naar een vreedzame oplossing voor de kwestie-Berlijn.

Chroesjtsjef had de hoop uitgesproken dat de gevaarlijke spanningen tussen Oost en West zouden afnemen. Eisenhower zei in zijn antwoord, dat het van bijzonder groot belang is deze gevoelens toe te passen op de Berlijnse kwestie. Hij bracht de Russische verklaring inzake Berlijn in herinnering, die volgens hem niet in overeenstemming is met de door Chroesjtsjef uitgesproken hoop.

De Amerikaanse regering herhaalt, dat zij graag in een atmosfeer, vrij van pressie en bedreiging, over de kwestie-Berlijn wil spreken in het grotere kader van het gehele Duitse vraagstuk en de Europese veiligheid, aldus Eisenhower. Positieve vorderingen met dit speciale vraagstuk zouden volgens hem werkelijke grond geven aan de hoop dat 1959 getuige zal zijn van grote vorderingen in de richting van een rechtvaardige en duurzame vrede.

In het Mauritshuis te Den Haag werd onlangs de Jan Steen-tentoonstelling geopend. Op de foto ziet men hoe de laatste hand werd gelegd aan de inrichting van de expositie. Werklieden zijn bezig het „Vrolijke Gezelschap", waarvoor de familie Steen poseerde, aan de muur te hangen.

Klokslag twaalf uur, nadat het Kanonschot voor de goede waarnemers weer geklonken had, gaf Mgr Holterman vanaf het balkon van zijn paleis de Bisschoppelijke Zegen voor het nieuwe jaar. Daarna wenste hij ... hem eigen enthousiaste wijze ...e een „Bon anja y tur cos ...

F... grote menigte trotseerd... en geknetter van voetzoek... klappers om getuige te z... arwisseling op het Brionple... vallend hoe vlug deze duiz... Zegen van de Bisschop e... dat daarop volgde, weer v... waren naar huis om daar de n... jaarsviering nog even voort te zett...

Antwoord op Russische Berlijn-nota

WESTELIJKE MOGENDHEDEN nemen krachtige houding aan

Berlijn. — De westelijke mogendheden hebben op bruuske toon de voorstellen van de Sovjet-regering tot normalisering van de toestand in Berlijn afgewezen, zo meldde het Oost-Duitse persbureau A.D.N. in een bericht uit Moskou.

De krachtige houding die de westelijke mogendheden in hun antwoord op de Russische nota hebben aangenomen, heeft een gunstig onthaal gevonden in West-Duitse regeringskringen. De duidelijke verwerping van het Russische voorstel om van West-Berlijn een vrije stad te maken, is volkomen in overeenstemming met de opvatting hieromtrent van de bondsregering, zo zei men.

Het antwoord van de bondsregering op de Russische nota zal dan ook wat de grote lijnen betreft overeenkomen met dat vaan de westelijke mogendheden.

In haar antwoord op de Russische nota van 27 november over Berlijn verwerpt de Amerikaanse regering het Russische voorstel om West-Berlijn een gedemilitariseerde „vrije stad" te maken.

De Amerikaanse regering stelt niettemin aan de Sovjet-Unie voor aan een viermogendhedenconferentie deel te nemen over het Duitse vraagstuk met inbegrip van de kwestie-Berlijn en het probleem der Europese veiligheid.

De Amerikaanse nota stelt overigens, dat de Verenigde Staten onder geen beding van plan zijn te onderhandelen onder dreigement of onder druk van een ultimatum. Tenslotte verklaart de nota, dat het de Sovjet-Unie niet past eenzijdig verplichtingen uit kracht van de overeenkomsten van 1949 opzij te schuiven en in de nakoming van deze verplichtingen te worden vervangen door „het bewind, dat zij de Duitse Volksrepubliek noemt".

Vliegtuigen van Guatemala beschieten Mexicaanse vissersschepen

Guatemala. — Vliegtuigen van de luchtmacht van Guatemala hebben drie Mexicaanse vissersschepen beschoten die binnen de territoriale wateren aan de Oostkust van Guatemala visten. Op de schepen werden een man gedood en verscheidene gewond.

Enige dagen geleden had de regering van Guatemala gewaarschuwd, dat buitenlandse vissers binnen de territoriale wateren van Guatemala beschoten en gebombardeerd zouden worden.

De voorzitter van de grote commissie van de Mexikaanse senaat verklaarde donderdag, dat Mexico de diplomatieke betrekkingen met Guatemala moet afbreken en krachtige tegenmaatregelen moet nemen als niet binnen 24 uur verontschuldigingen voor de beschieting der schepen worden aangeboden.

Volgens Mexikaanse berichten zijn de schepen aangevallen terwijl zij zich in Mexikaanse territoriale wateren bevonden.

Autoriteiten van V.A.R. nemen maatregelen tegen communistische partijen

Cairo. — De autoriteiten van de Verenigde Arabische Republiek hebben in de loop van Nieuwjaarsdag in een bliksemsnel uitgevoerde aktie de kracht gebroken van de kleine, doch luidruchtige communistische partijen van Egypte en Syrië, zo hebben waarnemers in Cairo verklaard.

In Egypte zouden ongeveer honderd communisten zijn gearresteerd — een vierde van het aantal leden van de partij — in Syrie nog meer. Alle Egyptische bladen maken melding van voortdurende botsingen tussen Arabische nationalisten en communisten in Irak.

Officieel kon de communistische partij in Egypte geen enkele aktie voeren aangezien in 1952 alle partijen ontbonden en verboden waren.

Gezaghebber GORSIRA over „Veilig Verkeer"

Willemstad. — Op zaterdagavond, 3 januari, om 19.00 uur zal de Gezaghebber, de heer M. P. Gorsira, over alle radiostations een kort woord tot de Curaçaose bevolking richten over „Veilig Verkeer", in verband met de komende Veilig Verkeersactie."

—x—

Cairo. — Het Egyptische blad Al Akbar meldt, dat de Iraakse autoriteiten een samenzwering op het spoor zijn gekomen.

De samenzweerders, die inmiddels gearresteerd zijn, wilden de oliepijpleidingen in Kirkoek opblazen.

Regering dient Suppletoire Begroting in

Batig Saldo voor 1958 geraamd op 3½ ton

Willemstad. — De Regering heeft bij de Staten een ontwerp 1e Aanvullende Begroting 1958 ingediend. In deze suppletoire begroting zijn opgenomen een aantal nieuwe kredieten en verhoging van bestaande kredieten voorkomende in de Hoofdstukken I en II van Titel A waarop de Regering gaarne de goedkeuring der Staten zou verkrijgen.

Tevens zijn in de Titel C — Rekeningcourant en schuldverhoudingen met Derden — een vijftal nieuwe zelfstandige rekeningen opgenomen. Ten aanzien van de opneming van deze nieuwe rekeningen in Titel C moge worden verwezen naar hetgeen daaromtrent is medegedeeld in de Memorie van Toelichting op de ontwerp-landsbegroting voor het dienstjaar 1959.

In deze begroting is rekening gehouden met een nader door het Land krachtens de landsverordening van de 19e oktober 1957 (P.B. 1957, nr 132), ten behoeve van het eilandgebied Aruba aangegane geldlening ten bedrage van US $ 2.700.000,— onder dezelfde voorwaarden als de reeds aangegane lening van $ 3.300.000,—.

Een overzicht van de Begroting 1958 na verrekening van de voorgestelde verhogingen en verlagingen ziet er aldus uit:

Afdelingen	Hoofdstuk I Gewone Dienst		Hoofdstuk II Kapitaaldienst	
	Titel A	Titel B	Titel A	Titel B
	Uitgaven	Ontvangst	Uitgaven	Ontvangsten
I	125.000	59.892	120.000	P.M.
II	3.174.266	9.400	574.057	P.M.
III	7.690.364	1.303 800	1.869.835	P.M.
IV	22.123.618	41.004.040	756.685	3.884.600
V	646.445	43.740	19.385	P.M.
VI	1.770.603	1.073.000	168.670	P.M.
VII	4.746.850	4.296.095	1.963.273	P.M.
VIII	6.858.305	989.000	1.593.650	P.M.
IX	1.000 000	——	——	——
X	2.874239	——	——	——
XI	8.500.781	14.258.684	——	——
Totalen Titels A en B	59.510.471	63.037.651	7.065.555	3.884.600
Totalen Titel C	876.000	876.000	——	——
	60.386.471	63.913.651	7.065.555	3.884.600

RECAPITULATIE:

Uitgaven:		
Titel A Gewone Dienst	ƒ 59.510.471,—	
Kapitaaldienst	„ 7.065.555,—	
	ƒ 66.576.026,—	
Titel C	„ 876.000,—	
		ƒ 67.452.026,—
Ontvangsten:		
Titel B Gewone Dienst	ƒ 63.037.651,—	
Kapitaaldienst	„ 3.884.600,—	
	ƒ 66.922.251,—	
Titel C	„ 876.000,—	
		„ 67.798.251,—
Geraamd batig saldo		ƒ 346.225,—

Dienstjubilea bij N.V. C.P.I.M.

Willemstad. — Opgave van dienstjubilea bij de N.V. C.P.I.M. in de maand januari 1959.

40 jaren: 14 januari A. J. Girigorie.

35 jaren: 2 januari W. P. Plate.

30 jaren: 1 januari A. W. E. van Ommeren, 5 januari J. M. Alberto 8 januari B. M. G. Hernandez en J. B. Juliana; 10 januari J. Ph. Hodge 13 januari G. B. Pieters, 14 januari E. S. Carrera, 15 januari M. J. Leon 19 januari E. M. Benjamin en J. D Richardson; 25 januari H. J. Jansen 26 januari A. J. Phillip en G. M Skerritt; 29 januari J. Daniel en J. A. Gumbs.

25 jaren: 12 januari A. B. Jonis, 20 januari F. M. Mercelina, 23 januari E. O. Dorotea en C. Winklaar: 26 januari J. E. H. Cannegieter en M. E. Martha.

Spreekuren voor ouders en leerkrachten ter inspectie Onderwijs

Willemstad. — Bij de intensievere schoolinspectie, zoals dit sinds enige maanden plaats vindt, is de wenselijkheid gebleken dat de inspecteur en de adjunct-inspecteurs van het onderwijs, op een vaste dag en uur leerkrachten en/of ouders voor besprekingen kunnen ontvangen.

In verband hiermee zullen de inspecteur en de adjunct-inspecteurs van het onderwijs, met ingang van 3 januari 1959 voor de ouders van leerlingen en voor leerkrachten in het eilandgebier Curaçao op iedere zaterdagmorgen van half elf tot twaalf uur spreekuur houden op het departement van onderwijs en volksontwikkeling, Johan van Walbeeckplein no. 2. Voor de ouders en leerkrachten der andere eilandgebieden zal zeer binnenkort een soortgelijke regeling worden getroffen.

N.V. Curacaose Dok Mij

Willemstad. — Per 1 januari jl. heeft de onlangs gestichte N. V. Curaçaose Dok Maatschappij de exploitatie van het „Beatrix Dok" overgenomen.

Receptie in K.L.M.-restaurant Aero Vista

Willemstad. — Op de eerste dag van het Nieuwe Jaar ontvingen de heer en mevrouw Steensma leden van het KLM personeel in het vernieuwde en fraaie KLM restaurant Aero-Vista. Er was een gezellige sfeer. De heer en mevrouw Steensma onderhielden zich op ongedwongen wijze met de KLM-ers en hun familieleden, die in grote getale waren gekomen zodat het anders nogal ruim aandoende restaurant beslist intiem werd. Voor velen een geslaagde middag waaraan zij met genoegen zullen terugdenken.

Dr. Albert Plesman-herdenking op de CURACAOSE LUCHTHAVEN

Willemstad. — Op Oudejaarsmiddag werden op Dr. Plesman Luchthaven kransen gelegd bij het borstbeeld van de, op 31 december 1953 overleden, KLM Directeur Dr. Albert Plesman.

Om half drie had zich een groot aantal genodigden en belangstellenden om het borstbeeld, van de eens zo geliefde KLM directeur, geschaard: Een compete Vliegtuigbemanning bestaande uit de heren H. J. Mensé, Commandant, W. Kielstra 2e piloot, P. Ditzel, boordwerktuigkundige, M. Abrahams, steward en de stewardess Mej. Kooyman. Verder natuurlijk vele leden van het KLM personeel en bekende figuren uit de Curaçaose luchtvaartwereld.

Byzonder de aandacht trok een groep padvinders onder leiding van de heer Challein.

Deze groep draagt de naam van Dr. Albert Plesman ter ere van de grote KLM Directeur.

De heer C. C. Steensma, dir. Caribisch Bedrijf opende de plechtigheid met een korte toespraak waarin hij het feit memoreerde dat het thans vijf jaar geleden was dat de KLM haar grondlegger verloor. „Ik ben zeer verheugd", zei de heer Steensma, „dat de Curaçaose jeugd een toenemende belangstelling toont voor de herdenking van deze grote luchtvaartpionier". Twee trompetters van de padvindersgroep bliezen „the Last Post' en vervolgens werd door de aanwezigen een minuut stilte in acht genomen.

Samen met de heer J. W. R. Hoekstra, hoofd van de Vliegdienst der KLM, legde de heer S. de eerste krans bij het beeld. Daarop nodigde hij de heer H. K. J. Roos uit de krans namens de Federatie van het vliegend personeel te leggen. Dokter P. Burger legde een derde krans namens de KLM vereniging „De West". Tenslotte werd door twee padvinders van de Dr. Plesman-groep een bloemstuk gelegd. Met een dankwoord aan de aanwezigen werd de plechtigheid hierop besloten.

Tsjiang Kai Sjek belooft continental China te zullen bevrijden

Taipeh. — In een radiorede ter gelegenheid van de jaarwisseling heeft president Tsjiang Kai-Sjek op erewoord beloofd, het volk van Continentaal China in de komende drie jaren te bevrijden. Hij zei, dat 1959 het jaar zal zijn, dat zal tonen, dat het regiem in communistisch China gedoemd is tot ondergang.

Hij spoorde de Chinezen op het vasteland aan tegen de machthebbers in Peking op te staan en „alle middelen aan te wenden voor de vernietiging van de volkscommunes".

„Anti-partijgroep" in CHINA opgespoord

Peking. — In Liaoning, een provincie met veel industrie in Noord-Oost-China, is een anti-partij-groep opgespoord die burgerlijke opvattingen in deze provincie trachtte te verspreiden, zo wordt uit Peking gemeld. Er zijn disciplinaire maatregelen genomen.

—x—

Boedapest. — In Szeged in Hongarije zijn elf mensen aangehouden wegens het illegaal vervaardigen van trouwringen. In hun bezit werd 3,5 kg. goud aangetroffen.

Grote bosbranden nabij Los Angeles legden 80 huizen in de as

Los Angeles. — Twee grote bosbranden hebben gisteren in de omgeving van Los Angeles meer dan 80 huizen in de as gelegd.

De politie vermoedt dat de branden aangestoken zijn. Meer dan 4.000 mensen moesten in de loop van de dag hun bedreigde huizen verlaten. Toen later op de dag de wind afnam en het vuur verminderde, konden de meeste van hen naar huis terugkeren.

—x—

Warschau. — Voor het eerst sinds het einde van de oorlog hebben de bewoners van Warschau dezer dagen bananen kunnen kopen.

Post van de Bovenwinden

Statuutdag

Statuutdag is gezellig gevierd met de bekende kinderfeesten en wedstrijden. Voor de Bovenwinden valt het juist altijd in de grote vakantie van de scholen en dat is natuurlijk nooit erg gunstig. Op school zou de kinderen enigzins bijgebracht kunnen worden wat de betekenis ervan is — het moet toch wel iets groots zijn als er een nationale feestdag aan verbonden wordt. Informeert men nu wat zoal Statuutdag te betekenen heeft, dan blijkt al op de eerste plaats dat het voor de knapsten een woord is dat zeer twijfelachtig uitgesproken wordt —, de meesten hebben het maar liefst over dat feest-je-weet-wel of over dat feest van het gouvernement of dat feest van Curacao.

Het helpt je niet het minst om de correcte Engelse vertaling naar voren te brengen want dat woord zegt hun ook al niets. Een enkele slimmeling betitelt de Statuutdag maar meteen als dankdag, dat is tenminste een bekend begrip: wij kennen een dankdag voor het eind van de orkaantijd; de kerken hebben een dankdag op het einde van de oogsttijd. Het wordt moeilijker voor hen als men vraagt: een dankdag: goed, maar waarvoor?

Vurige partijgenoten weten daarop wel een antwoord: dankdag voor de weldaden van ons Democratisch bestuur. Dat is wel een hele inpaling van het begrip wat natuurlijk de verdere vraag uitlokt: veronderstel nu eens dat het Democratische bestuur valt en de andere partij komt aan het bewind, hebben we dan ook nog een Statuutdag?

Ja dat weten ze nog zo niet, maar één ding staat hen wel duidelijk voor ogen: als ze het dan ook nog zouden vieren, dan doen wij in elk geval niet mee.

Wij zij toch de gelukkige bezitters van een gouvernementsvoorlichtingsdienst, misschien ontdekken zij nu een terrein waar werkelijk nog wel wat te vertellen is op de Bovenwinden.

Loterij J. W.

Van de zijde van de Jonge Wacht bereikte ons het verzoek, bekend te maken, dat de prijzen van de loterij kunnen worden afgehaald op het St. Thomascollege, Rodeweg.

EMMASTAD

WACHTDIENST C.P.I.M.

Telegram Afdeling
Van 7.00 — 23.30 tel: 2307
Van 23.30 — 7.00 J. N. F. Jung tel: 3353
b. g. g. tel: 2400

Personeel Afdeling.
C. G. de Haas, Generaalsweg 33, Voormalig Amerikanenkamp, tel: 0-43159
b. g. g. tel: 2400

Materialen Dienst.
H. C. Engelsman tel: 4504

Geneeskundige Dienst:
Dr. Gomperts, tel. 2497.
b. g. g. tel: 2400

Weekendwacht Suffisant:

Gedurende dit weekend zal in dringende gevallen de heer G. Th. Boot kunnen worden opgebeld onder No. 4321
b. g. g. tel: 2400

C.S.M.

Rederij Scheepsagentschappen
N. Schermer tel: 3354

Theater Asiento:
Geen voorstelling.

Russische minister over aanstaand Communistisch Congres

Moskou. — De Russische minister voor culturele zaken, Mikhailof, heeft in de raad der nationaliteiten verklaard dat het 21-ste congres der Sovjetrussische communistische partij een „zeer belangrijke gebeurtenis wordt, die van grote politieke betekenis zal zijn voor de ontwikkeling op binnen- en buitenlands politiek gebied".

Hij verklaarde ook, dat er in 1959 zestigduizend boeken in de Sovjet-Unie zullen worden uitgegeven, met een totale oplage van 1.117.000.000 exemplaren.

De afgevaardigde Sobrofnikof, burgemeester van Moskou, deelde mede dat er in 1959 meer wonihgen in zijn stad zullen worden gebouwd, dan in welke andere hoofdplaats ook ter wereld.

Het eindcijfer der begroting 1959 wijst voor Moskou een bedrag van acht miljard roebel aaan, hetgeen een miljard meer is dan in 1958.

Voorts zullen er in Moskou 1.700 winkels en talrijke wasserijen bijkomen.

Dat het dit jaar weer raak is geweest met het vuurwerk of beter, het klapwerk, blijkt wel uit bovenstaand „stilleven". Hoeveel geluid zou er wel geproduceerd zijn door dit éne hoopje van overgebleven hulzen?

De heer J.M.F. Pietersz 40 jaar in gouvernementsdienst

Willemstad. — Op 31 december 1958 om 11.00 uur werd ten kantore van we Dienst Volksgezondheid een receptie gehouden i.v.m. het veertigjarig Dienstjubileum van de heer J. M. F. Pietersz.

Op de receptie werd achtereenvolgens gesproken door de Heer O. R. A. Beaujon, Gedeputeerde voor Sociale Zaken en Volksgezondheid. Deze wees op het buitengewone feit dat de Heer Pietersz steeds bij dezelfde Dienst heeft gewerkt gedurende zo'n lange tijd en daardoor en door zijn ijver en plichtsbetrachting een geweldige hoeveelheid ervaring op dit gebied heeft opgedaan, een ervaring waarvan het eilandgebied en de Gezondheidsdienst in het bizonder nog vele jaren gebruik van hopen te mogen maken.

De Heer C. Kroon, Minister van Sociale- en Economische Zaken, sprak als vriend en memoreerde hoe bij de overname van de Gezondheidsdienst door het „Eiland" de Heer Pietersz als meest belangrijke „inventarisstuk" bij deze dienst bleef. Hij betrok ook Mevrouw Pietersz in de lof haar echtgenoot gebracht.

Dr. J. Veenhuizen, waarnemend diensthoofd richtte woorden van lof aan de persoonlijke kwaliteiten van de Heer Pietersz; hij was steeds een vaderlijke vriend voor allen, die onbaatzuchtig was en uit wiens gehele houding liefde voor de medemensen sprak. Zeer velen komen dan ook voor hulp persoonlijk naar de Heer Pietersz. Namens het Bestuurscollege werd door Dr. Veenhuizen de Heer Pietersz een erkentelijkheidsbetuiging aangeboden. Daarna werden de cadeaus, een schrijfmachine, een bergkast en bloemen voor Mevr. Pietersz aangeboden.

De Heer J. M. G. Evertsz, Gedeputeerde van Financiën, sprak daarna als vriend en wees vooral op de kwaliteiten van de Heer Pietersz sinds hij zich een acht jaar geleden candidaat stelde voor de Staten; ook hier wist de Heer Pietersz de scherpe kanten van wrijvingspunten weg te halen en oplossingen te brengen die voor allen bevredigend waren.

De Heer Molina, Commies bij deze Dienst, gaf daarna een biografie van de jubilaris en wees als naaste medewerker op de begaafdheid van de jubilaris de tussenmenselijke verhoudingen buitengewoon plezierig te maken. De jubilaris werd daarna een oorkonde ondertekend door alle ambtenaren van de Gezondheidsdienst aangeboden.

In zijn dankwoord was de Heer Pietersz zeer ontroerd, ook hij zag terug en bracht dank aan God dat het hem gegeven was zo lang in dienst van de overheid te mogen zijn geweest, waar vele anderen deze leeftijd niet mochten bereiken. Hij hoopte nog vele jaren deze diensten te mogen blijven vervullen waar hij sucessievelijk tot de hoogste treden is opgeklommen.

Daarna volgde het gezellig samenzijn.

Hieronder volgt een staat van dienst.

Bij G. B. dd. 4 augustus 1927 No. 668 werd hij per 16 augustus 1927 bevorderd tot klerk.

Per 1 maart 1933 bij G. B. dd. 14 februari 1933 No. 174 bevorderd tot Adjunct-commies.

In september 1938 vertrok hij met één maand vrijstelling van dienst naar Suriname.

J. M. F. Pietersz

Bij G. B. dd. 28 december 1939 No. 7988 per 1 januari 1940 bevorderd tot commies.

1944 en 1947 ging hij respectievelijk met 10 weken verlof naar Columbia en 4 maanden verlof naar Amerika.

In 1948 kreeg hij een erkentelijkheidsbetuiging voor de ijver, waarmede hij de werkzaamheden van de hoofdcommies Plantz gedurende diens afwezigheid heeft waargenomen.

Met ingang van 18 april 1951 werd hij bij Landsbesluit belast met de waarneming van de functie van hoofdcommies ten kantore van de Openbare Gezondheidsdienst.

In mei 1952 vertrok hij met 6 maanden buitenlands verlof naar Nederland.

In mei 1953 werd hij door H. M. de Koningin onderscheiden tot Ridder in de Oorde van Oranje Nassau.

Bij Besluit van het Bestuurscollege dd. 13 januari 1953 benoemd tot Hoofdcommies in Eilandsdienst ten kantore van de Geneeskundige Dienst.

Voor de wijze waarop hij zich gedurende het jaar 1953 van zijn taak heeft gekweten, werd hem door het Bestuurscollege een erkentelijkheidsbetuiging uitgereikt.

In juli 1954 per 1 augustus benoemd tot Hoofd van de Administratie van de Geneeskundige Dienst en laatstelijk bij Besluit van het Betuurscollege dd. 7 augustus 1958 met ingang van 1 juli 1958 bevorderd tot Referendaris b.

De Hr. Pietersz heeft gewerkt onder verschillende directeuren en wnd. directeuren.

Directeuren: Dr. Waterman, Dr. Bergman, Dr. van der Hoog, Dr. Henriquez, Dr. Bonne en Dr. Arends.

Wnd. Directeuren: Dr. Evertsz. Dr. Derks, Dr. Goedhart, Dr. Quadekker, Dr. Winkel, Dr. Pot, Dr. Waszink, Dr. Frenken, Dr. Rutten en Dr. van der Hoeven.

Politieke leven

In 1950 begon hij zijn politieke leven, toen hij zich in december 1950 als candidaat beschikbaar stelde voor de Statenverkiezingen. In juni 1953 werd hij benoemd tot lid van de Eilandsraad, welke post hij tot heden bekleedt.

Een gesprek over Cyprus

Reeds de eerste avond aan boord viel hij me op. Goed gekleed, donkere ogen achter brilleglazen, enigszins terughoudend, met voortreffelijke manieren. Hij interesseerde mij direct, maar hoe in gesprek te komen? De volgende dag kwam de gelegenheid. Samen luisterden wij naar een opname van de derde symfonie van Brahms en wij kwamen tot een gesprek over de muziek.

Mijn vermoeden was juist, hij is een Griekse Cyprioot, en zoals ik eerst later, vlak voor ons afscheid, begreep, één van hen, die men de kopstukken van de beweging noemt.

Ons laatste gesprek had plaats, toen ons schip reeds langs de grijsgroene kust van „zijn eiland" gleed. Het was alsof het nabijkomen van de haven de intensiteit van onze gesprekken opvoerde.

Het was geen interview in de gewone zin van het woord. Het was ook niet als zodanig bedoeld. Hier mogen deze gesprekken worden weergegeven, getrouw naar zin en betekenis, met weglating van alles, wat het moeilijke onderwerp een te persoonlijke noot verleende. Wij leerden elkaar kennen, met naam en met adres. Maar ik ben het aan hem verplicht, dat ik zijn naam hier verzwijg.

Vraag: Waar ligt het basisprobleem van het eiland?

Antwoord: Wij zijn met vijfentachtig procent Grieken, vijftien procent Turken en wij worden geregeerd door zestigduizend Engelse soldaten.

V.: Wat onderscheidt de Grieken en de Turken op Cyprus?

A.: Wij Grieken op Cyprus vormen een bevolking met een normale opbouw. Wij hebben landbouwers, handwerkslieden, ambtenaren, zelfstandige kooplieden, exporteurs en wij hebben de kennis en rijpheid onszelf te besturen. Zoals gezegd vormen wij de overgrote meerderheid. De meeste Turken zijn kleine boeren en handwerkers, in het overheidsapparaat vervullen zij de lagere ambten. Met een bevolkingsaandeel van vijftien procent wensen zij het halve eiland voor zich. Dan zouden wij Grieken ons op de andere helft moeten terugtrekken, daar onze handel, mijnbouw, landbouw moeten concentreren en de andere helft aan vijftien procent van de bevolking moeten overlaten. Dat lijkt toch niet zeer natuurlijk.

V.: Hoe zijn de verhoudingen tot de Turken in het leven van iedere dag?

A.: Wij leven naast elkaar, niet met elkaar. U kunt zich zelf een beeld vormen, zodra wij in Limasol aankomen. Er komen Engelse officieren en Turkse politieagenten aan boord. De Turken werken met de Engelsen samen, als zij daarin hun voordeel zien en proberen ons te onderdrukken. U kunt U misschien voorstellen met welke gevoelens wij dit ondergaan. Let U er overigens vooral op dat Grieken en Turken het schip afzonderlijk verlaten.

V.: Ziet U geen mogelijkheid tot een betere verstandhouding met de Engelsen te komen?

A.: Hoe kunnen wij tot een verstandhouding komen, wanneer wij niet met elkaar spreken? De Engelsen hebben hun eigen koloniaal bestuur opgebouwd. Voor hen zijn wij geen Europeanen, slechts natives. Ik heb in Parijs gestudeerd en ben gepromoveerd in Cambridge. Aan het loket in het postkantoor van Nicosia schuift de Britse officier mij opzij wanneer hij een postzegel moet kopen. In de plaats van het overleg staat de lijfsvisitatie op straat, terwijl ik met het voorhoofd en opgeheven armen tegen een muur moet staan. Slechts als gelijkberechtigden kunnen wij samen aan de onderhandelingstafel gaan zitten, nooit echter als overheerser en inboorling.

V.: Hoe staat het er economisch in Cyprus voor?

A.: Wij hebben een met natuurschatten gezegend eiland. Wij hebben kopermijnen en exporteren de beste asbest ter wereld. Wij hebben prachtige citrusplantages en produceren veel wijn. Tot aan het uitbreken van de onlusten was het eiland een gezocht toeristenoord. Niet alleen toeristen uit Europa kwamen naar Cyprus. Ook de rijke Egyptenaren plachten de zomer in het milde klimaat van het eiland door te brengen. Thans staan onze hotels leeg.

Maar wij hebben onze mogelijkheden niet meer in de hand. Wij zouden een actieve handelsbalans kunnen hebben. Wij exporteerden vele malen meer als wij importeerden.

Tot 1936 hadden wij een zekere vorm van zelfbestuur, die ons afgenomen werd. Daardoor weten we bijvoorbeeld niet meer hoeveel we invoeren en uitvoeren. Er wordt ons slechts verteld, dat onze handelsbalans sinds jaren passief is.

V.: Stelt het Britse bestuur uit zijn inkomsten middelen voor verdere uitbreiding op het eiland ter beschikking?

A.: Na tachtig jaren Engels bestuur hebben we nog niet eens een volledige haven. U kunt dat in Limasol met eigen ogen zien. De schepen ankeren in volle zee. Passagiers en vracht worden in lichters aan land gebracht. Tot 1952 hadden we een spoorweg. Toen werden ineens de rails opgebroken en leverde Engeland ons vrachtautos.

V.: Men leest steeds weer van uitkamming van het eiland door de Engelsen. Geschiedt dat op zoek naar strijdkrachten van de EOKA?

A.: Zolang deze acties door militaire instanties geleid worden, zijn ze nog enigszins te verdragen, hoewel het vaak tot ontaardingen leidt. Sinds korte tijd echter bestaat er onder het militaire bewind een soort civiele organisatie, die op eigen gezag acties tegen ons onderneemt. Deze acties zijn meedogenloos en gevreesd. Deze gaan in omvang en heftigheid verre uit boven wat de Engelsen officieel zouden toelaten. Natuurlijk reageren wij dan dienovereenkomstig, zodat juist de laatste tijd de spanningen zich ernstig verscherpt hebben.

V.: Spelen in het Cyprus-conflict communistische belangen een rol?

Bestaat er verborgen of open communistische activiteit op het eiland?

A.: Er zijn communisten op Cyprus en zij zijn waakzaam. Op het ogenblik houden zij zich op de achtergrond, daar zij geloven, dat hun gelegenheid nog niet gekomen is. Wij weten, dat verschillende botsingen tussen Grieken en Turken door communistische agenten geprovoceerd werden. Een duidelijke lijn valt er echter bij de communisten nog niet te constateren. Zij verzamelen alle ontevreden elementen; of die onder de Engelsen, onder de Grieken of onder de Turken menen te lijden, speelt geen rol. Ik vrees echter, dat het communisme op Cyprus eerst actief zal worden, zodra Cyprus tot enige vorm van overeenstemming komt. Dan zullen zij alle middelen aangrijpen om de overeenstemming te verhinderen of te saboteren.

V.: Zou U op Cyprus zo openlijk met mij spreken, als hier op het schip?

A.: Beslist niet. Wij zijn bang voor spionnen. Ook onder ons Grieken bevinden zich spionnen. Er zitten ongeveer drieduizend vijfhonderd mannen in concentratiekampen. Een groot deel van hen is slachtoffer van spionage en verdachtmaking, waarvoor men niet eens politieke gronden nodig heeft. Men wil bijvoorbeeld een ongewenste concurrent opzij schuiven. Daarvoor is het voldoende, dat men de Engelsen weten laat, dat Nicolas Pappos een lid van de EOKA is.

Een vrij gesprek bestaat bij ons niet meer. De angst drukt zwaar op ons en de deur voor persoonlijke wraaknemingen is wijd geopend.

V.: Het is de Verenigde Naties gelukt verschillende conflikten bij te leggen. Gelooft U niet, dat ook voor Cyprus een oplossing gevonden zou kunnen worden door bemiddeling van de V.N., bijvoorbeeld door een internationale politie-macht?

A.: Reeds meer dan vijf jaar doen wij moeite de Cyprus-kwestie voor de V.N. te brengen. Wij zouden reeds tevreden zijn, indien wij tot aan de volledige onafhankelijkheid onder V.N.-bestuur zouden komen. Maar Engeland en de Verenigde Staten hebben hun redenen, waarom zij deze oplossing niet wensen. Engeland, Griekenland en Turkije behoren tot het Westerse blok en wij weten zeer wel, dat wij slechts van het Westen een oplossing te verwachten hebben, maar het verlaat ons....

Ons schip was voor Limasol voor anker gegaan. Onder de indruk van ons gesprek verlieten wij de salon om aan dek de gang van zaken te gaan bekijken. Spoedig legde een motorboot aan, Britse soldaten met machine-geweren bewapend kwamen aan boord en stelden onmiddellijk een radio-verbinding met het vasteland op. Toen kwamen er Britse officieren, civiele beambten en — mijn partner had gelijk — politie-agenten die Turkse Cyprioten waren.

Toen namen wij afscheid. „Eens zullen wij elkaar terugzien", zei hij, „eens wanneer alles achter de rug is en wanneer mijn woning weer mijn huis zal zijn".

Het eerste verlieten de Griekse Cyprioten het schip en toen de Turkse. Iedere boot werd door gewapende soldaten begeleid.

Een roodblond Engelsman leunde tegen de reling. Ik vroeg hem hoe hij zich op Cyprus voelde. „Sinds acht jaar ben ik onderweg, Hongkong, Korea, Jemen en nu dit gat. En hier moet ik mensen jagen".

Slechts één zinnetje. Het was hem en mij voldoende.

—x—

Padua. — De gemeentesecretaris van Padua heeft onlangs een briefkaart ontvangen die zijn broer hem op 4 maart 1936 tijdens de Italiaanse veldtocht tegen Ethiopie had gestuurd.

Het vogelcircus van Klaas van Houten uit Haarlem treedt op tijdens de grote kleurkanarietentoonstelling, welke in de Haarlemse Vleeshal wordt gehouden. Een van de artisten aan het werk, op weg naar het slappe koord.

Parkietencircus in Haarlem

De lage Oudhollandse gewelven van de Vleeshal aan de Groote Markt van Haarlem zijn sinds vrijdagavond vervuld van het getjilp en gepiep van over de vijfhonderd kanaries, parkieten en andere tropische vogels. Tot en met maandag organiseert de Haarlemse afdeling van de vereniging van vogelliefhebbers De Gekleurde Zanger er haar jaarlijks terugkerende vogeltentoonstelling die ditmaal voor de tiende keer wordt gehouden. De wat kleur en vorm betreft, fraaiste vogels van de ongeveer honderd leden zijn er te zien. Bovendien valt er een uniek „vogelcircus" te bewonderen: „Van Houtens vogelshow", die in Haarlem zijn landelijke première beleeft.

Voor de niet deskundigen op het gespecialiseerde gebied van kanariekleuren en -kruisingen (De Gekleurde Zanger occupeert zich niet met vocale kwaliteiten) is het parkietencircus wel het meest spectaculair. Het is een allermerkwaardigst schouwspel, dat zijn weerga in ons land niet licht zal vinden. Waar ziet men parkieten auto rijden, touw klimmen, koorddansen, trapezenummers uitvoeren op commando naar bed gaan en er weer uit komen? „Luister naar papa" vermaant de heer K. v. Houten, vogeldompteur en in het dagelijkse leven fabrikant van suikerwerken, zijn diertjes vele malen. Hij ziet ze ook nogal doordringend aan, maar volgens vogelkenners „doen ze het op zijn stem".

Parkiet als coureur in speelgoedautootje

Het begint tamelijk eenvoudig. Een parkiet, op de opgeheven hand van zijn baas gezeten, krijgt van „papa" order op diens hoofd te gaan zitten. Hij doet het. Een tweede parkiet doet het niet direkt. „Wàt heeft papa gezegd?!" Het vogeltje gehoorzaamt. Daarna komen kunstjes op een opgeheven ladder, die er al zijn mogen. Wanneer iets niet volgens het programma gebeurt, krijgen de diertjes te horen: „Over!", en dan gaat het beter. Opzienbarend wordt het al, wanneer enkele parkieten gaan touwklimmen en bij het nummertje koorddansen beseft men niet meer, dat parkieten vleugels hebben en dus niet vallen kunnen, zo adembenemend lijkt het.

Maar het meeste opzien baart wel het autonummer. Wie zag ooit een parkiet naar een speelgoedautootje tippelen, er met gebogen kopje een coureurshouding in aannemen en dan in razende vaart rondtoeren? Dat nummer wordt overtroffen door een parkiet, die op een speelgoedmotortje ronddraaft. En dan vindt „papa" het na enige andere kunststukjes welletjes. „Naar bed, kinderen!", commandeert hij. De parkieten stappen in door „mama" (mevr. van Houten) klaargezette ledikantjes. Ze schijnen lekker te slapen, maar even later moeten ze er weer uit. En dat doen ze onmiddellijk.

Van enkele bereisde omstanders bij dit schouwspel (ieder uur wordt een voorstelling gegeven) hoorden wij dat in Port Said een Arabier soortgelijke kunststukjes met kuikens vertoont en daar dik aan verdient. Te Florence moet een Marokkaan iets dergelijks met duiven kunnen en in Calcutta een fakir met een Indische vogelsoort. Van een parkietencircus had niemand ooit tevoren gehoord. Acht jaar geleden is de heer Van Houten begonnen met de dressuur van zijn ongeveer vijftig parkieten, uiteraard een moeizaam geduldwerk.

WIE ADVERTEERT EEN MOORD!

door AGATHA CHRISTIE

16

„Wat gebeurde er daarna, juffrouw Blacklock?"

„Dat is moeilijk te zeggen. Ik was zo geschrokken en voelde zo'n pijn. De ..... gedaante draaide zich om en leek wel te struikelen. Toen hoorde ik een derde schot en ging zijn zaklantaarn uit en toen stonden we allemaal in donker. Iedereen aan het dringen en schreeuwen......

We botsten allemaal tegen elkaar op."

„Waar had u gestaan, juffrouw Blacklock?"

„Ze stond hier bij dat tafeltje, met het vaasje viooltjes in de hand," wees juffrouw Bunner gejaagd.

„Ik stond dáár," zei juffrouw Blacklock, naar het tafeltje bij de doorgang naar de andere kamer lopende.

„Eigenlijk hield ik de sigarettendoos in m'n handen."

De inspecteur onderzocht de muur ter plaatse en zag duidelijk de twee kogelgaten. De kogels zelf waren al verwijderd om met het kaliber van de revolver te worden vergeleken. Bedaard verklaarde hij. „Dat heeft dus geen haar gescheeld, juffrouw Blacklock."

„Hij mikte duidelijk op háár," zei juffrouw Bunner nadrukkelijk. „Dat zag ik. Hij bescheen ieder met z'n zaklantaarn totdat hij haar zag staan en mikte toen pas. Het was er helemaal om begonnen om jóu dood te schieten, Letty!"

„Dora-lief, dat idee heb jij je nu eenmaal in je hoofd gezet, doordat je er voortdurend over bent blijven denken."

„Hij schoot op jou!" hield Dora koppig vol. „Het was hem om jou te doen En toen hij miste heeft hij zichzelf doodgeschoten. Ik ben er zeker van dat het zó gegaan is en niet anders."

„Ik geloof er niets van, dat hij van plan zou zijn geweest zichzelf dood te schieten. Daar was het geen type voor," verzekerde juffrouw Blacklock.

„U verklaart dus, juffrouw Blacklock, dat u het hele geval als een grapje heeft beschouwd tot op het moment, dat er geschoten werd?"

„Ja, natuurlijk, hoe kon dat anders?"

„Wie had die grap uitgehaald, dacht u?"

„Je hebt eerst aan Patrick gedacht, Letty," schoot Dora Bunner weer te hulp.

„Patrick?" informeerde de inspecteur op scherpe toon.

„Mijn jongste neef, Patrick Simmons," bevestigde juffrouw Blacklock, iets ontstemd door alle praatjes van Dora. „Dat was m'n eerste gedachte, toen ik de advertentie in de krant zag staan. Ik dacht aan een grapje van hèm. Maar hij sprak het onmiddellijk tegen".

„Maar je zat er tóch over in, Letty," zeurde juffrouw Bunner. „Je zat er beslist over te tobben, al wou je dat niet toegeven. Maar je had er alle reden voor. Het was de aankondiging van een moord in jouw huis, van een moord op jou! Wanneer die man niet had misgeschoten, was jij het slachtoffer geweest. En wat hadden wij dan met z'n allen moeten beginnen?"

Dora Bunner beefde over al haar leden en het leek of ze op het punt stond in tranen uit te barsten.

Juffrouw Blacklock klopte haar maar eens op de schouder. „Kalm aan, Dora-lief. . . . wind je niet zo op. Dat is glad verkeerd voor je. Alles is toch goed terechtgekomen? Het was een afschuwelijk avontuur maar dat hoort nu tot het verleden." Ze liet er op volgen: „Houd je goed voor mijn plezier. Ik reken op jouw hulp, Dora, om de zaak hier vlot te laten marcheren. Komt de wasbaas niet vandaag?"

„O, hemel ja, wat goed, dat je me daaraan herinnert. Ik ben erg benieuwd of ze mijn kussensloop nu hebben gevonden. Ik zal er een notitie van maken in het boekje. Ik ga het direct even doen."

„Neem dan meteen die verschrompelde viooltjes mee, wil je? Ik vind niets afschuwelijker dan verlepte bloemen."

„Wat zonde! Ik heb ze gisteren pas geplukt. O jee, dan heb ik vergeten water in het vaasje te doen. Stel je voor. Wat word ik vergeetachtig! Nu ga ik gauw voor het wasgoed zorgen. Ze kunnen elk ogenblik hier zijn."

Zij ging bedrijvig heen, maar keek weer heel gelukkig.

„Zij is niet erg sterk," legde juffrouw Blacklock uit, „en zulke emoties zijn helemaal niet goed voor haar. Is er anders nog iets, dat u zou willen weten, inspecteur?"

„Alleen hoeveel personen er precies bij u in huis wonen en wat voor mensen het zijn."

„Juist. Behalve Dora Bunner en ik wonen hier op het ogenblik een neef en nicht, Patrick en Julia Simmons."

„Volle neef en nicht of verre familie?"

„Neen, ze noemen me wel tante Letty, maar het is in de verte familie. Hun moeder was een achternichtje van me."

„Heeft u ze altijd bij u in huis gehad?"

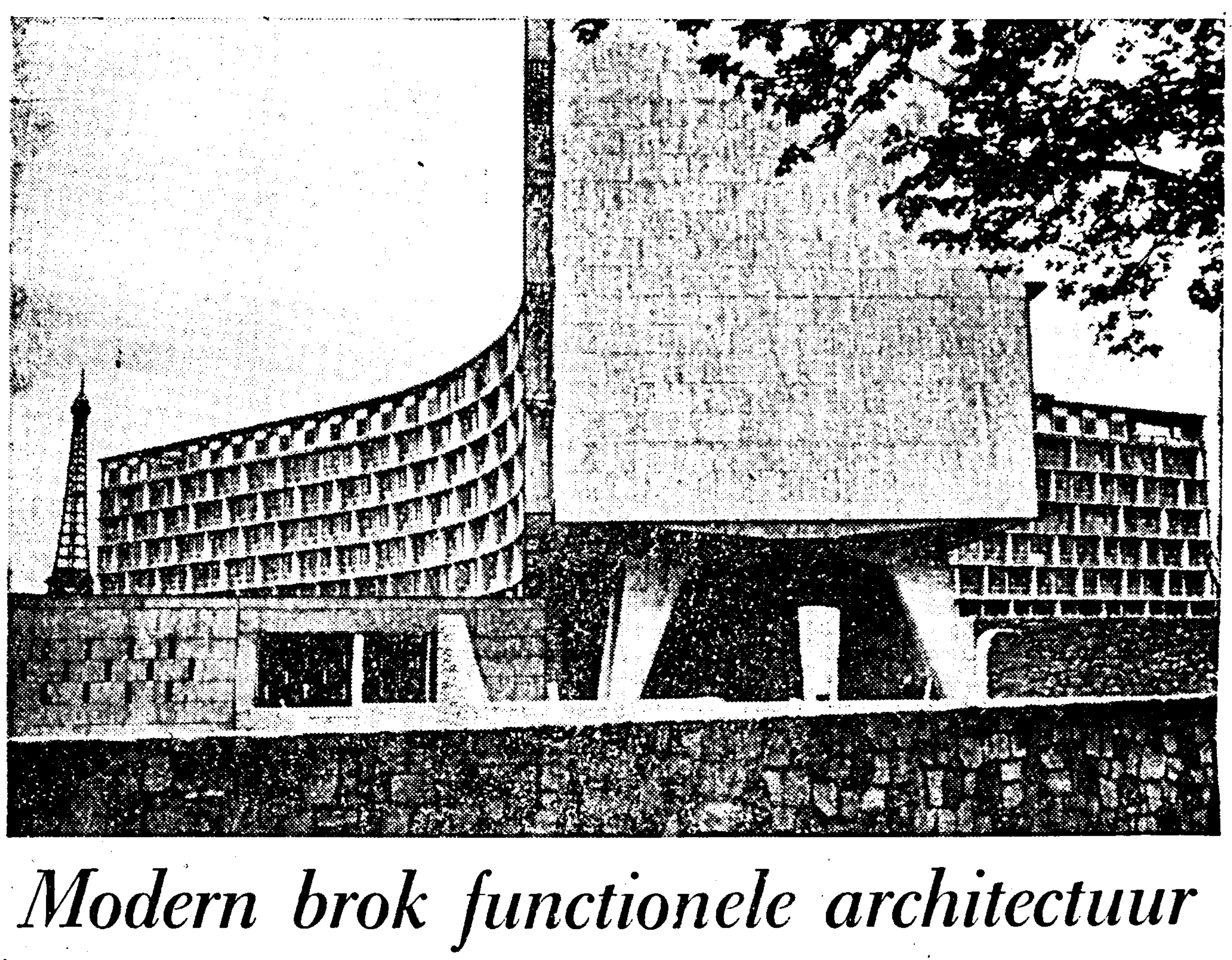
„Zij zijn hier pas twee maanden," zei juffrouw Blacklock. „Vóór de oorlog woonden zij in Zuid-Frankrijk. Patrick heeft bij de marine gediend en Julia was op een van de ministeries werkzaam. Zij zat in Llandudno. Na de oorlog vroeg hun moeder of zij bij mij konden komen, als betalende logé's. Julia leert voor apothekeres in het ziekenhuis in Milchester en Patrick wil daar aan de universiteit afstuderen, hij wordt ingenieur. Milchester is hier maar vijftig minuten met de bus vandaan, zoals u weet, en ik was blij ze bij mij in huis te krijgen. Dit huis is veel te groot voor mij alleen. Zij betalen een kleine tegemoetkoming voor kost en inwoning en dat gaat prachtig." Met een lachje voegde ze er aan toe: „Ik heb ook graag wat jeugd om mij heen."

„En dan woont hier ook nog een zekere mevrouw Haymes, nietwaar?"

„Juist. Zij is als tuinarchitecte werkzaam op Dayas Hall, net buiten van mevrouw Lucas. De tuinmanswoning daar wordt bewoond door de oude tuinbaas en zijn vrouw. Mevrouw Lucas heeft me toen gevraagd of ik haar onderdak wou verlenen. Zij is een bijzonder aardig vrouwtje. Haar man is in Italië gesneuveld en ze heeft een jongetje van acht jaar, dat hire in de vakanties ook logeert."

(Wordt vervolgd)

Nieuw tehuis voor de Unesco

Modern brok functionele architectuur

(Bijzondee correspondentie uit Parijs)

Nadat zij zich twaalf jaar heeft moeten behelpen met de nogal stoffige en rommelige „kast" van 'n ouderwets Palace-hotel, heeft, de „Organisatie der Verenigde Naties voor Opvoeding, Wetenschap en Cultuur" (United Nations Educational Scientific Cultural Organisation) thans officieel haar intrek genomen in haar gloednieuw, opzienbarend hoofdkwartier. Parijs is er een monumentaal brok moderne, functionele architectuur mee rijker geworden. Men heeft ook gesproken en geschreven van „abstrakt", maar het gebruik van deze kwalificatie op het gebied der architectuur zal menigeen wat erg buitensporig lijken, zo zij al algemeen gangbaar is in verband met de (uit)beeldende kunsten. Het zou er nog maar aan ontbreken. dat men het nieuwe Unesco-huis als non-figuratief karakteriseert! Als het gebruiksding dat het is, liegt het van binnen en van buiten er allerminst om, dat zijn bestemming en functie zijn: het onderkomen verschaffen aan bureaus, vergaderzalen, enz., mitsgaders aan de daarbij behorende bevolking van functionarissen, employés, commissieleden, gedelegeerden. Het is letterlijk en figuurlijk tenslotte grotendeels zèer doorzichtig, hetgeen van abstrakte kunst zeker niet het meest bepalende kenmerk is. Inzoverre is niettemin toch i.v.m. de aangewende bouwstijl de term „abstrakt" toepasselijk, als de esthetische werking van het vormgeheel voornamelijk berust op het geometrisch spel van lijnen en vlakken. Abstrakt kan men het complex ook noemen, indien men daaronder wil verstaan, dat het in zijn architectuur afziet van iedere traditioneel stijlelement, geworteld in de diverse eeuwenoude culturen, die in de Unesco geroepen zijn tot samenwerking, en elkaar dus niet mogen verdenken van cultuurimperialisme. Hiermede is niet bedoeld, dat een dergelijke overweging mede de vormgeving heeft geïnspireerd, maar aannemelijk is, dat in een Huis van een zo „ontvleesde" stijl — om een treffend Frans begrip in het Nederlands over te nemen — het meest geëigend is om het grootst mogelijke aantal gebruikers een minimale bevrediging te schenken.

Het nieuwe Unesco-huis is opgetrokken achter de vermaarde „Ecole Militaire", op het terrein, dat voormalig ingenomen was door het „quartier de la cavalerie". De totale oppervlakte van gebouwen, plantsoenen, tuinen en parkeerruimte bedraagt drie hektaren. Men heeft er een tachtigtal bomen voor moeten rooien en dit is, zo waar, een der grieven, die conservatief georiënteerde Parijzenaars, tegen de onderneming zijn blijven koesteren: zij was dit offer niet waard. Van meer gewicht is de grief, dat, of men de architectuur van het Huis bewondert of niet, het dáár, vanwege de disharmonie met de achttiende eeuwse „Ecole Militaire" en omdat het een van Parijs' meest befaamde perspectieven zou verstoren — dat vanaf de heuvel van Chaillot onder de Eiffeltoren door — niet op zijn plaats is. Maar de Unesco heeft er niet in willen berusten, dat zijn nieuwe zetel aan de peripherie der stad zou komen te staan. De hoogste hoogte van het gebouw is in ieder geval betrekkelijk bescheiden gehouden: 28,75 meter voor het zeven verdiepingen tellende sekretariaatsgebouw.

Dit sekretariaatsgebouw is veruit het meest opmerkelijke van de drie afzonderlijke gebouwen, waaruit het totale complex bestaat. Het heeft de vorm van een Y en de architecten, hebben deze vorm gekozen, omdat hij 1) de kortste horizontale afstanden oplevert; 2) een centraal punt verschaft — het knooppunt van de drie Y-poten — voor de vertikale verbindingen: trappenhuis en liften; 3) het mogelijk maakte alle kantoorlokalen gevelligging te geven. De Y-vorm heeft drie façades opgeleverd, alle met een zachte curve op een hoek van 120 graden en het geheel van de lijnvoering resulteert onbetwistbaar in een effect van sobere, zeer voorname élégance.

De façade aan de Avenue de Suffren is iets langer dan de beide andere façades en het is aan deze façade, dat zich de ingang bevindt met de enorme, betonnen luifel: op zich een zeer origineel en geslaagd werkstuk, waarvan, naargelang het punt van waaruit men het beziet, de vorm zich voordoet als die van een zacht welvende schelp, of als die van een spitse nonnenkap. Jammer genoeg lijkt hij allerminst dwingend organisch verbonden met het gebouw; hij maakt de indruk of men hem naar believen kan neerzetten en wegnemen, al naargelang het weer b.v

Op het uitgebreide, abstrakt-kaal gehouden plantsoenterrein voor de Suffren façade bevinden zich voorts de werken van drie der als internationaal representatief beschouwde artisten, die uitgenodigd werden tot het bijdragen in de decoratie: de twee met keramiek versierde losstaande muurtjes van Joan Miro en Llorens Artigas, „zonnemuur" en „maanmuur" en de raadselachtige sculptuur in marmer van Henry Moore, geheten „rustend silhouet".

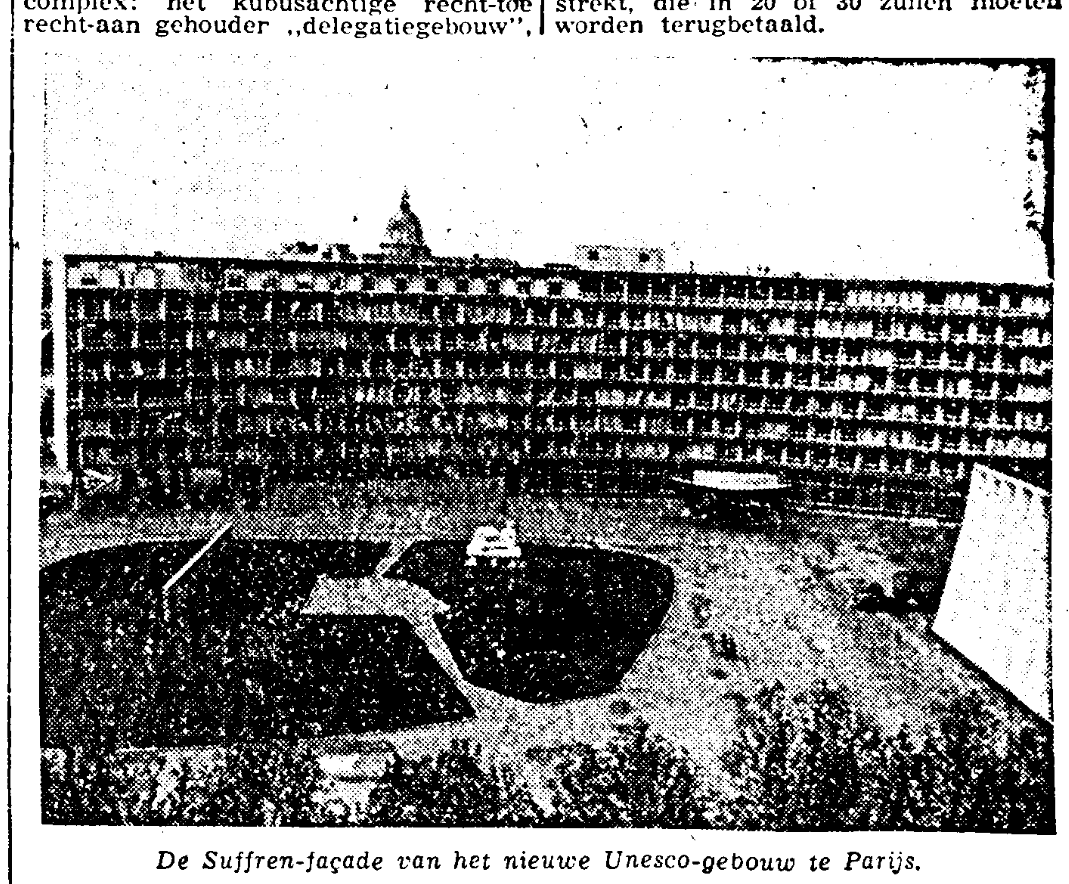
Een laaggehouden verbindingsstuk, alleen maar rez-de-chaussée en van binnen een wandelgang, of „zaal der verloren schreden" (salle des pas perdus) bevattend, maakt aan de Suffren-zijde het contakt tussen het sekretariaatsgebouw en het conferentiegebouw, dat van een veel geringere omvang en inhoud is, maar toch veel massiever en zwaarder, qua stijl en uitvoering sterk contrasterend met het sekretariaatsgebouw. Hier zijn de wanden van boven tot onder open, van glas. Het conferentiegebouw heeft merendeels volkomen blinde muren van gekaneleerd beton en het is afgedekt met een koper overtrokken betonnen dak, dat accordeonsgewijze is gearrangeerd: een fantasie, een zinloze volgens smmige critici, waarop men uitzicht heeft vanuit de verdiepingen van het sekretariaatsgebouw. Ongetwijfeld ontbreekt het tussen sekretariaatsgebouw en conferentiegebouw aan harmonie en eenheid en doet het laatste tegenover het eerste wat te zeer aan als bijgebouw, om niet te zeggen als „schuurtje", zij het een schuurtje van zeer oorspronkelijke allure. Men kan dit laatste niet zeggen van het andere bijgebouw, het derde stuk van het totale complex: het kubusachtige recht-toe recht-aan gehouder „delegatiegebouw", eveneens vele malen klei[illegible] hoofdgebouw in Y.

Tussen „delegatiegebouw [illegible] ferentiegebouw" ligt Japans [illegible] aan de Unesco, de vriendelijke [illegible] se tuin, die in het aanstaand vo[illegible] met zijn waterloop-in-cascades, [illegible] groen en zijn bloemen in het strakke ge[illegible] heel dan toch een noot zal brengen van exotische poëzie.

Samenvattend kan niet worden ontkend, dat alles bij elkaar de architecten er in zijn geslaagd hun bedoelingen te verwezenlijken: geen paleis te bouwen, doch een aan de hoogste moderne eisen van bruikbaarheid en comfort voldoende Internationale Huis voor conferenties en bureauwerkzaamheden, dat nochtans zijn eigen moderne esthetiek zou vertonen. Behalve in de lijnvoering is deze esthetiek vooral nagestreefd door het gebruik van velerlei traditioneel „nobel" bouwmateriaal: Bretons graniet, Noors kwartziet, Romeinse travertijn, in combinatie met een gekaneleerd beton van een inderdaad dusdanig verfijnde kwaliteit, dat het zich evenzeer als nobel materiaal aan het oog voordoet.

De plannen van dit meest internationale gebouw van Parijs zijn gezamenlijk ontworpen door de Fransman Bernard Zehrfuss, de Amerikaan Marcel Breuer — voorheen een Duitser, deel uitmakend van de club van het „Bauhaus" — en de Italiaan Pier Nervi; zij zijn vervolgens ter goedkeuring voorgelegd aan een internationale deskundigencommissie bestaande uit Le Corbusier (Frankrijk), Markelius (Zweden), Lucio Costa (Cuba), Walter Gropius (Ver. Staten) en Ernesto Rogers (Italië). De Amerikaan Eugene Callison, een ingenieur, heeft het oppertoezicht uitgeoefend over de bouwwerkzaamheden.

Met de totale kosten is een bedrag gemoeid geweest van ruim negen miljoen dollar, voor welk bedrag de Franse regering renteloze leningen heeft verstrekt, die in 20 of 30 zullen moeten worden terugbetaald.

De Suffren-façade van het nieuwe Unesco-gebouw te Parijs.

ONDANKS DUITS PROTEST

Uniek Evangelie-manuscript naar Amerika verkocht

Londen. — Ondanks het aandringen van de aartsbisschop van Paderborn Mgr Lorenz Jaeger dat het vermaarde Helmarshausen Evangelie, naar Duitsland terug zou moeten keren is het werk op een te Londen gehouden veiling voor 39.000 Pond sterling aan H. P. Kraus te New York verkocht.

De aartsbisschop schreef hierover brieven naar President Heuss en Kanselier Adenauer, waarop beide leiders officiele verklaringen aflegden, dat het fameuse manuscript aangekocht behoorde te worden door een Duitse verzamelaar. De regering zelf echter heeft zich niet rechtsstreeks voor de aankoop geinteresseerd.

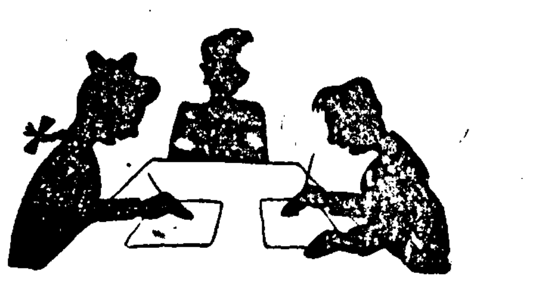
Het beroemde handschrift werd vervaardigd in het scriptorium van de Benediktijnerabdij van Helmarshausen, eens een centrum van wetenschap te Paderborn. Het bestaat uit 168 rijk geillustreerde perkamenten bladzijden in kalfsleer met goudopdruk gebonden. De versieringen zijn het werk van Roger van Helmarshausen, een van de grootste kunstenaars op dit gebied in de Middeleeuwen. De weinige overblijvende exemplaren van zijn werk worden beschouwd als het schoonste wat de middeleeuwen op dit gebied hebben nagelaten.

Het werk verdween ongeveer in het midden van de dertiende eeuw uit de boekerij van de abdij. Gedurende vele jaren was het in bezit van een Normandische familie in Engeland, waarna het overging naar een Schotse adelijke familie.

Vandaar ging het naar de Dyson Perrins kunstverzameling te Malvern in Engeland. (N.C.).

AMIGOE VAN DE JEUGD

De eerlijke verdeling

Lastige problemen vereisen alleen maar slimheid om ze goed op te lossen. En Wampie was erg slim, lees zelf maar

Zelfs in Babbaldonië is het niet gebruikelijk, dat gewone burgers onaangediend voor de koning verschijnen. Toen daarom drieduizend jaar geleden het koksmaatje Wampie op zekere dag de kamer van koning Tudar binnenstormde, trok de vorst heel hoog zijn wenkbrauwen op.

„Wampie," zei de koning verstoord, „als je mij wilt spreken, moet je dat schriftelijk aanvragen bij mijn kamerheer. En als die je toestemming geeft om bij mij te komen, moet je netjes kloppen voordat je binnenkomt."

Wampie boog schuldig het hoofd. „Ik zal er in het vervolg aan denken, sire," zei hij. „Maar ziet u...."

„Nee, niets te „maren"! Ik wil niet, dat je mij tegenspreekt. Ik wil trouwens helemaal niet naar je luisteren, want ik moet een zeer moeilijk probleem oplossen."

„Ja, maar...."

„Wampie, houd je mond! Ik moet nadenken en dat kan ik niet als jij daar staat te kletsen."

„Ja, maar ik...." begon Wampie weer.

De koning zuchtte diep. „Wampie," zei hij, „je bent een heel aardige jongen, maar ik kan je nu echt niet gebruiken. Het probleem, waarover ik nadenk, heeft niets met eten of koken uit te staan en je hebt er dus ook niets mee te maken. Houd je mond en ga weg!"

„Nee, sire!" zei Wampie dapper. „Ik ben inderdaad maar een koksmaat, maar ik kan...."

De koning greep in wanhoop naar zijn haren. „Wampie," riep hij getergd, „jij bent in staat, de kalmste mens zijn geduld te laten verliezen! Jij schijnt niet te beseffen, dat ik alleen wil zijn. Hoe kan ik nu over het testament van Hoesein nadenken, als jij mij steeds stoort?"

„Ja, maar...." zei Wampie, voor de zoveelste keer, maar ook ditmaal kwam hij niet aan het woord.

„Stil, Wampie!" zei de koning bars. „Ik zal je uitleggen, welke moeilijkheden ik op moet lossen. Misschien zul je dan begrijpen, dat je weg moet gaan om mij niet meer in mijn gedachtengang te storen. Luister: De grootgrondbezitter Hoesein is verleden week overleden. In zijn testament staat, dat elk van zijn beide zonen precies de helft van zijn land moet erven. En dat is nu juist de moeilijkheid."

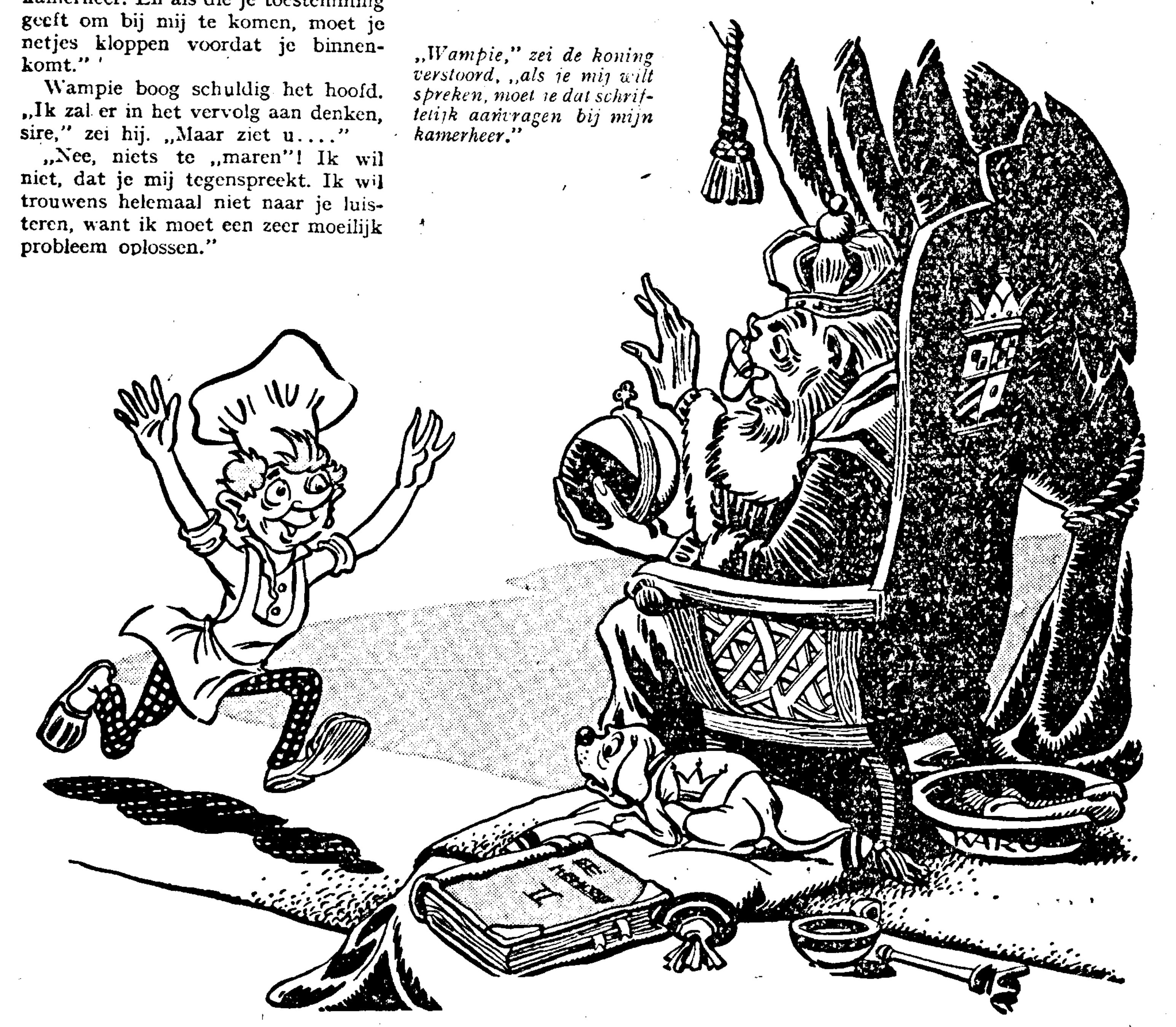
„Ja, maar...."

„Val mij niet in de rede, Wampie! Zoals ik zei: de moeilijkheid is, dat land precies in tweeën te delen. De twee broers hebben het eerst zelf geprobeerd, maar dat liep op ruzie uit, omdat de een de ander steeds verweet, dat hij meer dan de helft nam. Daarna heeft de notaris een poging gedaan, maar ook hij is niet geslaagd, omdat de broers hem niet vertrouwden. Vervolgens heeft de vrederechter een verdeling gemaakt, maar hij kreeg van elk der broers een pak slaag, omdat zij dachten, dat hij hen te kort had gedaan. En zo ging het maar door. De burgemeester van de hoofdstad, de opperrechter, de grootvizier en de onderkoning hebben het land allemaal naar beste kunnen in twee helften verdeeld, maar iedere keer dacht een van die vervelende zoons van Hoesein, dat zijn helft kleiner was dan die van zijn broer. En dan riep hij zijn vrienden als getuigen en die sloegen dan aan het vechten met de vrienden van zijn broer. Het hele land bemoeit zich er nu al mee. De mensen praten erover op straat en er vinden al relletjes plaats. Als we niet oppassen, breekt er nog opstand uit!"

„Ja, dat is zo," zei Wampie. „Maar...."

„Hoera!" riep hij. „Wampie, je bent een genie!"

„Wampie," zei de koning verstoord, „als je mij wilt spreken, moet je dat schriftelijk aanvragen bij mijn kamerheer."

„Wampie," zei de koning bijna smekend, „je dient nu toch eindelijk eens te begrijpen, dat je moet zwijgen en weggaan. Zolang ik geen manier bedacht heb om dat land zo te verdelen, dat beide broers tevreden zijn, heb ik heus geen tijd voor je Als het nou nog maar een mooi vierkant stuk land was, dan kon je de helft ervan berekenen, maar het heeft juist een heel onregelmatige vorm. Nee, dit is werkelijk de moeilijkste taak, waarvoor ik ooit gesteld ben."

„Jawel, sire, maar...."

„Goed, Wampie," sprak de koning met een berustende zucht. „Ik zie, dat je toch je mond niet kunt houden. Zeg dus maar, wat je op je hart hebt, en ga dan weg. Gaat het over het eten? Of heeft de kok je geslagen?'

„Geen van beide, sire," zei Wampie verheugd, omdat de koning eindelijk luisterde. „Het gaat over die verdeling van Hoesein's land. Ik hoorde de kok er met een der lakeien over praten en ik geloof, dat ik een oplossing heb gevonden!"

„Dat bestaat niet!" zei koning Tudar scherp. „Man, ik heb na urenlang piekeren nog geen oplossing gevonden en wou jij nu beweren, dat jij bent geslaagd waar ik heb gefaald? En je hebt zelfs dat land niet gezien!"

„Dat is ook niet nodig, sire," zei Wampie. „U moet dat land trouwens niet zelf verdelen!"

„Maar wat stel jij dan voor?"

„Dit: u laat de twee broers hier komen en dan zegt u tegen hen: een van jullie moet het land verdelen en als dat gebeurd is, mag de ander kiezen welk stuk hij hebben wil!"

Koning Tudar keek Wampie verbluft aan. „Wat?! Ja, maar.... hé, zeg.... tjonge, maar.... eh, wacht eens...." stamelde hij. Maar plotseling begreep hij de volle betekenis van wat Wampie had gezegd en hij slaakte een kreet van verrassing en vreugde. „Hoera!" riep hij. „Wampie, je bent een genie! Tegen deze manier van verdelen kan geen van de beide broers bezwaar hebben! Werkelijk, Wampie, je bent de knapste koksmaat die ik ooit heb gezien!"

En zo was koning Tudar door de raad van zijn koksmaat in staat, de twee zoons van Hoesein tevreden te stellen. En sindsdien heeft hij Wampie altijd laten uitspreken, als die hem wat wilde vertellen! En Wampie zelf? Die zei altijd zulke verstandige dingen, dat hij tenslotte tot opperraadsheer van de koning werd benoemd.

Wampie werd tot opperraadsheer van de koning benoemd

De zee als boodschapper

Prins Octavio verbleekte. Maar hij bedacht zich geen ogenblik. „Dit moet mijn vader weten," zei hij, ons land is in groot gevaar.

Tegen vijfhonderd schepen kan onze kleine vloot niet strijden. Toen de koning dat hoorde gaf hij Pedro meteen een schip zodat hij terug kon keren. De Prins toonde zich zeer bedroefd.

Hoofdstuk III

Al vele jaren zijn voorbij. Pedro en Octavio zitten al op hun vaders troon.

Op een dag besloot Pedro eens zijn vriend Octavio te bezoeken.

Hij liet een schip uitrustten en begaf zich naar Octavio's land.

Toen hij daar kwam werd hij hartelijk door Octavio ontvangen.

Hij zij aan Octavio dat er weer zo'n boodschap als lang geleden de volgende dag aan de kust zou zijn. Octavio liet een dienaar op Pedro letten. De volgende dag vertelde de dienaar, dat hij Pedro naar het strand had zien gaan en daar rode blokken in het water had zien werpen.

Toen kwam Pedro hem melden dat ze naar het strand moestten gaan om te kijken of hij de waarheid sprak.

Toen ze bij het strand waren gekomen sprong Octavio van zijn paard en hij de rode blokken uit het water halen. Pedro las 't volgende voor: „Octavio hoeft nooit lang voor Pedro te zijn, want Pedro had een list genomen om naar zijn ouders terug te kunnen gaan.

Trouwens heeft Pedro maar de helft van Octavio's vloot" Toen begon Octavio te lachen en zei dat hij zijn beste vriend nooit iets kwaads zou doen.

Einde.

Van neefje
Willem Angad Gani

DOKTER EN PIRAAT

DOOR RAFAEL SABATINI

3407 De chauffeur schakelde zijn mechaniek in de eerste versnelling en reed rammelend weg; een zware wolk achterlatend.

Tom Poes bleef geprikkeld in de damp staan.

„Dat wordt narigheid", prevelde hij somber. „Zo'n rare busdienst heb ik nog nooit gezien. En wat een vreemd, wit ventje was die chauffeur......"

Hij zweeg en er kwam een nadenkende blik in zijn ogen.

„Vreemd, wit ventje", prevelde hij. „Zou dat soms net zo'n rare kwant zijn als Joost gezien heeft bij heer Ollie's kuil? Want een kwant was het, dat staat vast. Met zijn angst voor levensverzekeringen en met zijn tramelant en tierelier! Morgen ga ik in de stad naar deze vreemde busdienst informeren.

Er moet iets achter zitten, dat is vast".

Met deze gedachte begaf hij zich naar huis om te gaan slapen.

Heer Bommel dacht echter niet aan slapen. Hij opende de voorruit en leunde naar buiten.

„Een mooie nacht", merkte hij op om iets te zeggen. „Echt een nacht om naar een vreemd land te gaan, zoals Goesting. Eh...... is het een land of een stad? Ik weet het natuurlijk wel, maar het is mij even ontschoten".

„Het is net wat u wilt", zei de chauffeur. „Dat is juist het aardige van Goesting".

„Reuze aardig", beaamde heer Ollie. „Dat is nu juist wat mij aantrekt.
....
Meestal is het zo, dat ik denk, dat iets iets is, als u mij volgen kunt.

Maar dan denkt Tom Poes, dat iets iets anders is. En dan blijkt meestal, dat Tom Poes gelijk had. Zoiets is drukkend voor een heer, als u begrijpt, wat ik bedoel".

„Het is tierelier", zei de chauffeur, vol begrip.

42—42 In de duistere diepte van de grafheuvel dwaalt Svein tastend rond. Alleen vanuit het gat, waardoor hij gevallen is, komt een beetje licht. Zijn helm is afgevallen en dat is nog de grootste ramp.

Mopperend en brommend zoekt hij zijn dierbaar hoofddeksel, terwijl hij steeds in aanraking komt met de zich overal bevindende skeletten. Eindelijk heeft hij zijn helm bemachtigd, die hij ogenblikkelijk op zijn hoofd plant. Hoewel hij zich daardoor aanmerkelijk beter voelt, begrijpt hij toch, dat het er niet zo gunstig voor hem uit ziet. Zonder hulp zal hij niet uit de grafheuvel kunnen komen en hij hoort niets meer van Eric of zijn makkers. De Noorman heeft zich intussen weer bij zijn mannen gevoegd en hoort daar van Cendrach, dat ze opgeschrikt werden door eentonig gezang uit de verte, dat langzaam nader kwam. Hoewel er op het ogenblik niets meer is te horen, besluit Eric op onderzoek uit te gaan. Voorzichtig sluipt hij door het bos.

Opeens duikt hij snel weg. In de verte ziet hij een vreemde stoet in doodse stilte voorbij lopen. Het zijn in witte gewaden gehulde gestalten, met een kap over het gezicht getrokken. In hun midden bevindt zich een donkerharig meisje, ook in het wit gekleed, doch zonder kap. Het hoofd diep gebogen, met moeizaam slepende tred, loopt zij tussen de anderen voort.

Nieuwjaarsreceptie in Strand hotel

Oranjestad. — „Het jaar van het tourisme voor Aruba" werd begonnen met een zeer druk bezochte nieuwjaarsreceptie in Strand hotel, gehouden door de wnd. Gezaghebber en mevrouw O. S. Henriquez. Met uitzondering van de oorlogsjaren, was er voor deze traditionele receptie op Nieuwjaarsmorgen niet zoveel belangstelling.

Onder degenen die de heer en mevrouw Henriquez de beste wensen kwamen aanbieden zagen wij leden van de rechterlijke macht, gedeputeerden Petrona en de Cuba, vertegenwoordigers van de geestelijkheid, onder wie de Z. E. Pastoor Burgemeester, ds. Visser en ds. Jacobs, hoofdambtenaren, vertegenwoordigers van de oliemaatschappijen, de handel, het bank- en verzekeringswezen, bestuursleden van de Kamer van Koophandel en tal van verenigingen.

In het algemeen was de stemming er een van voldaanheid over de ontwikkeling in 1958, een jaar waarin de economische depressie in Amerika werd overwonnen en men zich in Aruba wist te handhaven en van optimisme ten aanzien van de toekomst. In het nieuwe jaar zal het eerste grote touristenhotel op Aruba worden geopend en daarmee de kroon worden gezet op vele jaren van voorbereiding.

Van deskundige zijde hoorden wij dat het plan om een deel van het hotel te openen ter gelegenheid van de komst van een groot touristenschip, niet kan worden verwezenlijkt, omdat de bouwers door tal van omstandigheden te ver zijn achtergeraakt op het tijdschema. Men zal nu wachten tot het hotel geheel gereed is. Het meubilair en verdere inrichting is intussen al op Aruba gearriveerd en opgeslagen in barakken te Savaneta.

Men hoopt dat de officiële opening omstreeks eind april kan plaats vinden. Het kontrakt met de exploitanten, Condado Caribbean is getekend.

AGENDA ARUBA

Kantoor Amigoe
Toricellistraat 16, tel: 1233.
Vrijdag 2 januari 1958

BIOSCOPEN.

De Veer:
„De gevangene van de Koning" om 8.30 uur, met ned. onderschriften, (alle leeft.)

Rialto:
„Edge of Hell" om 8 uur met Hugo Haas, en Francesca de Scarfa, (18 jaar.)

Principal:
„Steel Bayonet" om 8 uur met Leo Glenn, (alle leeft).

Aurora:
„The Iron Sheriff," om 7.30 uur, met Hayden, Ford, (18 jaar)

Savaneta
„The ride back", om 7.30 met Quinn, en Conrad, (18 jaar).

Botica's
O'stad. Botica del Pueblo. tel: 1253
S. Nicolaas, Botica San Lucas. tel. 5119.

Volleyball-toernooi St. Thomas

Oranjestad. — De uitslagen van de tot dusver gehouden volleybalwedstrijden in het kersttournooi, georganiseerd door St. Thomas luiden als volgt:

St. Thomas — Lucule, 1-2 (15-12, 12-15, 3-15), Mariniers (dames) — Abraham de Veer 1-2 (7-15, 15-13, 5-15). Lucule — Huishoudschool (Noord) 1-2 (8-15, 12-15, 15-10), Huishoudschool (Noord) — Mariniers 3-0 (15-2, 16-14, 15-2), Wt. Thomas — 15-2, 16-14, 15-2), Wt. Thoaw — Abraham de Veer 3-0 (15-0, 15-4 15-4), Lucule — Mariniers 3-0 (15-4, 15-6, 15-2) Wt. Thomas — Huishoudschool (Noord) 2-1, 5-15, 15-7, 17-15).

Op de ranglijst delen thans Lucule, Huishoudschool (Noord) en St Thomas de eerste plaats, met elk 9 gespeelde wedstrijden, waarvan 6 gewonnen en drie verloren. Abraham de Veer volgt met zes gespeeld, twee gewonnen en vier verloren en hekkesluiters zijn de dames van de Mariniers met 9 wedstrijden, 1 gewonnen en 8 verloren.

Morgen, zaterdag wordt de finale gespeeld op het St. Tharciciuscollege. Het belooft een spannende strijd te worden tussen de drie teams, die thans alle evenveel punten hebben.

Rustige viering van de jaarwisseling

Oranjestad. — De jaarwisseling werd op Aruba meest thuis en op rustige wijze gevierd. Behoudens „routinegevallen", waaronder een kleine brand te Sint Nicolaas en het gewone aantal verkeers- en wetsovertreders, had de politie een vrij rustige nacht.

In de stad werd opmerkelijk weinig vuurwerk afgestoken. Na twaalven trokken stoeten Dandeezangers langs de huizen.

De radiostations kwamen met speciale programma's. Voz di Aruba had een aantal redevoeringen van tal van prominenten, direkt na de intrede van het nieuwe jaar. Een puur politieke gelukwens van de zijde van een politieke partij, paste minder op dit moment van vreugde. Het doet wat ontnuchterend aan om in de eerste minuten van het nieuwe jaar alweer kennis te moeten maken met de verkiezingscampagne.

Voor het overgrote deel van de bevolking werd de viering van de jaarwisseling een feest zonder wanklank.

LEZERS LUCHTEN HUN HART

Ingezonden

(Buiten verantwoordelijkheid van de Redaktie)

Geachte redakteur: in de eerste plaats wil ik U dankzeggen voor de aan mij verleende plaatsruimte. Lezer(es), langs deze weg wens ik U allen een voorspoedig nieuwjaar toe. Talrijk waren de gebeurtenissen van het afgelopen jaar, het was een jaar van promoties enerzijds en ontslag anderzijds. Het was een jaar van paniek en terreur, het was een jaar waarin de rechtszekerheid werd aangetast.

Geachte lezer(es) toen wij het nieuws mochten vernemen dat de Antillen autonoom werden, dachten wij dat hiermede het algemeen belang behartigd zou worden, maar ook hierin faalden wij. Onze wensdromen zijn tot op heden illusies gebleven, alleen een bepaalde groep trok, en zal hiervan profijt blijven trekken.

Politieke baantjes werden op grote schaal gecreëerd. Geschiktheid was vroeger een eerste vereiste, maar nu niet meer. Ik schaar mij niet in de rij van intellektuelen. Ik ben een doodeenvoudige letterzetter en heb met werkloosheid te kampen. Als Antilliaan zie ik mijn vak op de Antillen in de kiem gesmoord Al verdiende ik een stuivertje, ik heb altijd getoond een dubbeltje waard te zijn. Ik betreur het als Antilliaan ruimte te moeten maken voor een niet-Antilliaan. Ik betreur het, dat niet-Antillianen werkgelegenheid krijgen ten koste van Antillianen. Ik ben er trots op Antilliaan te zijn en ben diep teleurgesteld. Ik wens echter niet te wijken en schrijf daarom dit ingezonden stuk.

I. O. Doval. Ponton 15, Aruba
(Van redaktiewege bekort).

JUDITH HABIBE won „Aruba"-prijs

Oranjestad. — De jaarlijkse Botica Aruba prijsvraag, waarbij de deelnemers het aantal kurken moesten raden dat in een grote fles zat, werd gewonnen door Judith Habibe. Zij raadde 4650 en het juiste aantal was 4639.

Uit Politierapporten

Oranjestad. — Veronica Tromp, Bubali 23, vond in de winkel van Kelkboom in de Hendrikstraat, een bankbiljet. De eigenaar kan het bij de vindster terughalen.

De bestuurder van auto 7083 reed door de afrastering van het vliegveld. De totale schade ligt in de buurt van de *f* 1600,—. De oorzaak: wagen slipte op het gladde wegdek.

Ter hoogte van de kerk te Brazil botsten pickup 6238 en bestelwagen 3468. De bestuurder van de pickup en twee inzittenden werden gewond. Een zuster van het Wit-Gele Kruis en dokter Dennert verleenden eerste hulp, waarna de patiënten naar het hospitaal werden vervoerd. De materiële schade is zeer aanzienlijk. Naar de oorzaak wordt een nader onderzoek ingesteld.

Ter hoogte van Essolito werd een voetganger aangereden. De bestuurster van de auto meldde, dat de man, die waarschijnlijk onder invloed was, slingerend over de weg liep. De man liep slechts enkele onbeduidende verwondingen op.

Een zeeman, die in te „vrolijke" stemming was, vernielde een autoruit. De man werd door de politie aangehouden.

In een refresqueria raakte de barkeeper slaags met een cliënt. Het wapen van de drankenmenger was een stuk hout, dat hij deskundig hanteerde. Het slachtoffer werd naar het hospitaal gebracht. De recherche onderzoekt het geval.

Jos van der Schoot treedt af als ANWB-consul

Oranjestad. — Op verzoek van de heer van der Schoot is hem met ingang van 1 januari door het hoofdbestuur van de Koninklijke Nederlandse Touristen bond ANWB op de meest eervolle wijze ontslag verleend als consul van de ANWB op Aruba.

Het verzoek om ontslag hield verband met een verandering van werkkring en de onverenigbaarheid daarvan met het consulaat.

De heer van der Schoot is thans namelijk werkzaam bij een autohandel. De ANWB laat niet toe dat personen die in dit bedrijf en in het hotelwezen werkzaam zijn haar vertegenwoordigen.

Voor de ANWB betekent dit ongetwijfeld een groot verlies. Dank zij de bewonderenswaardige aktiviteit van de heer van der Schoot werd deze toeristenbond op Aruba zeer populair. In de afgelopen tien jaar was de heer van der Schoot ontelbare verlofgangers behulpzaam bij het verkrijgen van de nodige faciliteiten. Hij ijverde voor het afschaffen van de Cu-autoplaten en zag zijn verlangens in vervulling gaan, toen men overging op de NA platen. Hij was mede verantwoordelijk voor het aanbrengen van de naam Aruba op de autonummerplaten en werkte in het algemeen voor de bevordering van het touristenverkeer. Door de aktiviteiten van deze consul werd ook de eerste ANWB wegwijzer die ooit in het buitenland werd geplaatst, op Aruba neergezet. Aan het bestuurscollege werd een plan voorgelegd om veel meer van deze handige wegwijzers te plaatsen en deze voorstellen zijn thans nog in studie.

Voorlopig zal men nu voor alle ANWB zaken direkt kontakt moeten opnemen met het kantoor van deze bond in den Haag. De heer van der Schoot vertelde ons nog, dat hij zeer dankbaar is voor de medewerking, welke hij steeds als consul mocht ondervinden van de vele leden van de ANWB, de Antilliaanse en Arubaanse overheden, en van vele andere zijden.

Lening van V.S. aan Zuid-Slavië

Washington. — De Verenigde Staten hebben in beginsel besloten, Zuid-Slavië 22,5 miljoen dollar te lenen voor de bouw van een kunstmeststoffenfabriek. Zoals bekend hadden de Russen eerder in dit jaar hun toezegging betreffende een lening voor hetzelfde doel ingetrokken. Volgens Amerikaanse functionarissen had de Sovjet-Unie bij die gelegenheid kredieten voor de economische ontwikkeling van Zuid-Slavië van 240 tot 250 miljoen dollar, die nog niet besteed waren, ingetrokken.

Het Russische vakbewegingsblad „Troed" schreef, kennelijk in commentaar op het Amerikaans-Zuid-Slavische akkoord, dat de V.S. niet alleen Zuid-Slavië willen losmaken van het socialistische kamp, maar dit land ook weer de positie van leverancier van grondstoffen en levensmiddelen aan het westen willen geven, die het voor de oorlog had.

—x—

Washington. — Het Amerikaanse program voor de produktie van geleide projektielen van het type Regulus II, die een afstand van 1600 km. kunnen afleggen, is stop gezet. Men wil het geld besteden voor de vervaardiging van moderner wapens. Dit is het derde wapenprogram, dat in enige weken is gestaakt.

Medische missiezusters gaan een nieuw ziekenhuis stichten in Centraal-Afrika

Snel groeiende congregatie werkt thans in vier werelddelen

(Van een medewerker in Nederland)

Medische missiezusters uit Nederland gaan in Palombe in Centraal Afrika een ziekenhuis van 130 bedden stichten. De tekeningen voor dit gebouw worden thans op papier gezet en men hoopt in april te gaan bouwen. In januari vertrekken intussen al drie zusters als „kwartiermaaksters" naar Afrika, waar ze voorlopig bij zwarte zusters onderdak zullen vinden. Zodra er enige accommodatie is geschapen, men rekent in de zomer van het volgend jaar, vertrekt een medische staf naar het nieuwe werkgebied. Deze staf zal bestaan uit een arts, een röntgenlaborante, een vroedvrouw en een aantal verpleegsters. Het bouwterrein voor het ziekenhuis ligt al klaar. Het is 8 ha groot. Ook liggen er al 250.000 bakstenen, een geschenk van de paters Montfortanen, in wier missie het ziekenhuis wordt gebouwd.

Palombe zal een nieuwe parel worden aan de kroon, die de Nederlandse medische missiezusters in de afgelopen jaren hebben gesmeed, sinds in 1939 zuster dr. M. Eleonore Lippits de opdracht kreeg, een Nederlandse afdeling te gaan vormen van het gezelschap, dat in 1925 door dr. Anna Dengel — sinds vorige week ere-doctor van Nijmegen — in Amerika was gesticht. Thans zijn er 182 Nederlandse zusters, die op diverse posten in Indonesië en Afrika voldoen aan Christus' oproep: „Geneest de zieken"; die, met negen artsen en vele vroedvrouwen en verpleegsters deskundige hulp bieden in navolging van Hem. Die niet alleen onderrichtend, maar ook weldoende rondging. Imstenrade, het bescheiden kloostertje van het begin, is in de loop van de jaren uitgegroeid tot een machtige centrale, waarvan tien dagen geleden het voorlopig laatste nieuwe gedeelte is ingezegend. En de Nederlandse afdeling is onlangs een aparte pro-provincie geworden, die evenals de Amerikaanse ressorteert onder het in Rome gevestigd generalaat. Van Imstenrade uit zijn missieposten gesticht in Makassar (moederschap- en zuigelingenzorg en vroedvrouwenopleiding), Solo (ziekenhuis in ontwikkeling met kraamafdeling), Wilkom, Z.-Afrika (ziekenhuis voor mijnarbeiders), Paré-Paré Indonesië (moederschap- en zuigelingenzorg en ziekenhuis in ontwikkeling), Mpendzwa, Belg. Kongo (moederschap- en zuigelingenzorg) en Kiri, Belg. Kongo (moederschaps- en zuigelingenzorg en ziekenhuis). Thans zullen de Nederlandse zusters hun zorgen ook gaan uitstrekken over Nyasaland, een van die zwarte gebieden, waar de helft van de kinderen het vijftiende jaar niet haalt en waar van iedere honderd kinderen er vijfendertig sterven vóór het einde van het eerste levensjaar.

Palombe ligt in een dichtbevolkte, onderontwikkelde streek, vanwaar de mannen in groten getale ver van hun gezin moeten gaan werken in de goudmijnen van de Unie van Zuid-Afrika en de Copperbelt. De medische missiezusters werden met hun nood geconfronteerd door hun werk in het mijnziekenhuis in Welkom en toen mgr. Theunissen S.M.M. apostolisch vicaris van Blantyre, een beroep op hen deed, waren ze er direct voor te vinden. Het medische werk dat in Palombe wordt opgezet, zal passen in het raam van een ontwikkelingsplan van de Nederlandse stichting ontwikkeling Nyasaland, die zal trachten om de streek economisch op te heffen en die zal beginnen met de stichting van een ambachtsschool.

In het vicariaat van mgr. Theunissen wonen 700.000 mensen, van wie er 280.000 katholiek zijn. De streek van Palombe heeft 300.000 inwoners. De vele goede eigenschappen van de bevolking wettigen de verwachting, dat het ontwikkelingswerk er vrij spoedig vruchten zal afwerpen. Voor de bouw van het ziekenhuis annex polikliniek, dat tevens een centrale zal worden voor de t.b.c. en lepra-bestrijding, hopen de zusters lekekrachten te kunnen krijgen door de medewerking van de K.A.B.; voor de financiën wordt gerekend op de vriendenkring van de congregatie.

Vijfhonderd zusters telt thans de hele congregatie. Het is nog niet veel voor de enorme nood in de missielanden. Maar het werk groeit snel en de ondernemende congregatie ontmoet allerwegen sympathie en steun. De Nederlandse pro-provincie heeft zich al een bruggehoofd gevormd in Duitsland, de Amerikaanse in Engeland Nederlandse zusters hebben voorts een noviciaat gesticht in Lawang, Indonesië, waar al vijf geprofeste zusters zijn. De congregatie heeft al veertig huizen en missieposten in vier werelddelen en mede dank zij de opleiding van inlandse meisjes tot vroedvrouw en verpleegster zijn er al prachtige successen geboekt. De opleidingsziekenhuizen en vroedvrouwenscholen van de medische missiezusters telden in 1957 287 leerlingen en het jaarverslag van 1956 maakt melding van meer dan 600.000 patiënten, 70.000 opnamen, 10.000 geboorten en 17.000 operaties. Zo verwezenlijken de medische missiezusters de aansporing van Christus: „Laat uw licht schijnen voor de mensen, opdat zij uw goede werken zien en uw Vader verheerlijken die in de hemel is".

De Heer en Mevrouw
GUILLAUME van GEFFEN
geven met grote vreugde kennis van de geboorte van hun dochter
Nathalie, Eugénie, Marie Joséphine
Caracas, 22 december 1958.

WIE IS DE GELUKKIGE?

nr 18140 .... *f* 500,—
1e 18141 .... „ 35.000,—
nr 18142 .... „ 500,—
(CURACAO)

nr 9884 .... *f* 400,—
2e 9885 .... „ 10.000,—
nr 9886 .... „ 400,—
(CURACAO)

nr 21088 .... *f* 300,—
3e 21089 .... „ 5.000,—
nr 21090 .... „ 300,—
(ARUBA)

nr 23384 .... *f* 200,—
4e 23385 .... „ 2.500,—
nr 23386 .... „ 200,—
(ARUBA)

nr 7350 .... *f* 100,—
5e 7351 .... „ 1.000,—
nr 7352 .... „ 100,—
(CURACAO)

BIJZONDERE PRIJZEN: nr 3744 — 16887 — 18396 — 19552 — 23372.

PRIJZEN VAN *f* 500,—: nr 696 — 2950 — 3641 — 5291 — 5523 — 6017 — 6889 — 9025 — 9057 — 9118 — 9858 — 10699 — 10888 — 14625 — 16089 — 16822 — 17192 — 17324 — 17787 — 18073 — 18364 — 19501 — 22764 — 23024 — 24403.

PRIJZEN VAN *f* 250,—: nr 12 — 246 — 1502 — 2163 — 2988 — 3735 — 5262 — 7161 — 7546 — 7671 — 8426 — 8838 — 9536 — 11985 — 12665 — 13210 — 14144 — 15185 — 19549 — 20679 — 21687 — 23917 — 24123 — 24235 — 24491.

PRIJZEN VAN *f* 100,—: nr 177 — 201 — 571 — 635 — 645 — 768 — 1130 — 1239 — 1275 — 1338 — 1431 — 1507 — 1614 — 2385 — 2489 — 2645 — 2710 — 2723 — 3401 — 3880 — 3975 — 4107 — 4174 — 4260 — 4438 — 4758 — 5027 — 5631 — 5863 — 6195 — 6412 — 6904 — 6965 — 7400 — 7715 — 8610 — 8971 — 9085 — 9224 — 10001 — 10032 — 10038 — 10077 — 10170 — 10326 — 10457 — 10480 — 10959 — 10996 — 11257 — 11305 — 11655 — 11965 — 12017 — 12179 — 12343 — 12922 — 12960 — 13000 — 13236 — 13453 — 13564 — 13614 — 13693 — 13818 — 13916 — 14149 — 14503 — 14656 — 14796 — 15115 — 15158 — 15239 — 15265 — 15331 — 15505 — 15742 — 15743 — 15774 — 15789 — 15820 — 15834 — 15866 — 15927 — 16031 — 17028 — 17089 — 17200 — 17374 — 17609 — 17727 — 18085 — 18170 — 18337 — 18405 — 18625 — 19179 — 19404 — 19558 — 19742 — 19885 — 19927 — 20069 — 20096 — 20144 — 20401 — 20471 — 20568 — 20595 — 20699 — 20707 — 20816 — 20980 — 21030 — 21150 — 21382 — 21635 — 21831 — 22077 — 22086 — 22214 — 22248 — 22468. — 22700 — 22804 — 22987 — 23189 — 24077 — 24176 — 24597 — 24655 — 24681 — 24707 — 24745 — 24868.

Met organisatie van wereldkampioenschappen in zicht

Donkere wolken pakken zich samen boven leiders van KNWU

Wielerclubs verenigden zich in federatie

Donkere wolken pakken zich samen boven de hoofden van de leiders van de Koninklijke Nederlandse Wielren Unie. En die wolken verschijnen juist op een ogenblik, dat zij wel bijzonder onwelkom zijn voor de KNWU.

Die wolken komen van twee kanten tegelijk, namelijk van over de grenzen en van binnen de grenzen. En het is zeker niet denkbeeldig, dat zij zich zullen verenigen tot een grote, dreigende massa.

In het buitenland gaat men namelijk nog steeds niet accoord met de aanwijzing van een parkoers te Zandvoort voor het wereldkampioenschap op de weg voor amateurs en beroepsrenners. Wij hebben reeds in een vorige bijdrage uit de doeken gedaan, wat er zich heeft afgespeeld bij het congres van de UCI, de internationale wieler unie, dat zijn beslissende stem moest geven aan Zandvoort. Men denkt er echter blijkbaar niet over zich nu maar verder zonder meer neer te leggen bij die beslissing. De vereniging van Franse beroepsrenners heeft haar leden opgeroepen voor een vergadering, waarin o.m. de kwestie-Zandvoort diende te worden behandeld.

De gebroeders Bobet voeren in die vereniging de boventoon en het resultaat van de vergadering is geweest, dat het bestuur de leden heeft geadviseerd een uitnodiging voor het wereldkampioenschap te Zandvoort niet te aanvaarden. Algemeen was men namelijk van oordeel, dat een wedstrijd op dit parkoers onmogelijk de kwalificatie wereldkampioenschap zou kunnen verwerven. **Met name vreesde men, dat bij een sterke wind de renners veel te lijden zouden krijgen van opwaaiend zand.** Alleen indien de leider van de fabrieksploeg, waartoe een renner zou behoren, zou eisen, dat de renner zou gaan, zou deze mogen toestemmen.

Dit voorbehoud werd weliswaar wel gemaakt, maar reeds wisten de renners, dat zij nooit zouden worden geconfronteerd met de werkelijkheid. Immers, de leiders van de fabrieksploegen hadden reeds tevoren te kennen gegeven, dat zij zich achter een mogelijk besluit van de rennersvereniging zouden schaten, omdat ook zij in Zandvoort een discriminatie zagen van het wereldkampioenschap. De Franse wielerbond, die zelf eveneens tegen Zandvoort is gekant, zal derhalve naar alle waarschijnlijkheid niet kunnen beschikken over de cracks en het ziet er voorts naar uit, dat men in Italië dit Franse voorbeeld zal volgen. **De Franse rennersvereniging is althans voornemens zich tot haar Italiaanse zustervereniging te wenden en men weet, dat ook de Italiaanse wielerbond totaal niets voelt voor Zandvoort.**

Wat er in augustus 1959 in de praktijk van terecht zal komen, dient te worden afgewacht, doch het ziet er naar uit, dat men in het buitenland een argument te meer in handen zal krijgen, doordat er „binnenlandse onlusten" dreigen in de KNWU.

Deze binnenlandse onlusten hebben overigens niets te maken met Zandvoort, doch spruiten voort uit de constellatie in de KNWU. Dertig jaren geleden kwam deze NWU, die later Koninklijk werd, op haar beurt eveneens voort uit revolutie. Er bestond toen een Wielerbond, die geheel op democratische leest was geschoeid. De renners waren leden, die stemrecht hadden in de algemene vergadering en daardoor dus invloed konden uitoefenen op de gang van zaken. Met dat stemrecht namen zij het echter niet zo bijster nauw, want zij waren maar al te graag bereid hun stem te verkopen aan degene, die het meeste bood. Die renners wilden fietsen en niet praten. Het kon hen eigenlijk niets schelen, wat er gebeurde in de bond. Uiteraard leidde dit tot een zeer onzuivere en ook ongewenste situatie en het resultaat was een opstand van goed-willenden, welke de geboorte van de NWU tot gevolg had.

De NWU pakte de zaken geheel anders aan. De renners kregen een licentie, waardoor zij overal aan wedstrijden konden deelnemen, maar zij werden niet beschouwd als leden.

Van stemrecht was dus geen sprake meer, ook niet voor de bestuurderen van de snel in aantal toenemende wielerclubs. Er was een hoofdbestuur, dat een sportcommissie benoemde en dat ook, overigens zeer spaarzaam, leden benoemde. Alleen de bestuurderen en die leden hadden stemrecht, zodat de algemene vergadering weinig anders was dan een formaliteit. Op de gang van zaken hadden noch renners, noch clubbestuurderen ook maar enige invloed of toezicht.

Deze op zichzelf toch wel enigszins wonderlijke toestand kon vrij gemakkelijk zelfs worden gehandhaafd, zo lang alles goed ging in de Nederlandse wielrennerij. Met de beroepsrenners bemoeide de KNWU zich in het geheel niet en voor de amateurs deed zij trouwens ook niet veel. De zaak reilde en zeilde min of meer ondanks de KNWU.

De eerste verandering voltrok zich, toen Pellenaars met een ploeg beroepsrenners suksessen boekte in de Ronde van Frankrijk. Daardoor werd Pellenaars de held en voor het publiek, dat teriauwernood iets wist van het bestaan van een KNWU, ook de enige werkelijke leider van de wielersport. Toen maakte de KNWU een grote fout. Zij had daarin kunnen berusten en kalm haar eigen weg kunnen gaan, doch zij verkoos een deel op te eisen van de glorie. Met andere woorden, zij trad naar voren in het openbaar en wenste een stem in het kapittel.

Nederlandse Sportbrief

Plotseling maakte die KNWU zich ernstig bezorgd over de beroepsrenners en ging zij regelend optreden op een terrein, dat haar volkomen vreemd was. Het vaatje buskruit, dat Pellenaars heet, verzette zich hiertegen en er ontbrandde een heftige strijd, die in eerste instantie door de KNWU werd gewonnen en uitsluiting van Pellenaars als ploegleider tot gevolg had.

De zaak scheen hiermede te zijn afgedaan en de KNWU scheen sterker te staan dan ooit. **Doch wie Pellenaars kende, wist, dat dit onmogelijk het einde kon zijn.** Hij keek de zaken eens aan en nam toen een fors besluit. Hij vertelde al zijn wederwaardigheden aan een journalist en er verschenen publicaties, ondertekend door Pellenaars, waarin hij met bewijzen aantoonde, dat de inmenging van de KNWU alleen maar tot gevolg had, dat de beroepsrenners ernstige financiële schade leden. Als onderhandelaar bleek de KNWU wel een zeer slechte pleitbezorger te zijn voor de renners, want in het afgelopen jaar kregen zij geen startgelegenheid in de Ronde van Italië, de Ronde van Zwitserland en de Ronde van Spanje. Wedstrijden, waarin zij onder leiding van de „koopman" Pellenaars in voorgaande jaren een ferm stuk brood hadden verdiend.

Aldus wierp Pellenaars brandstof op een vuurtje, dat tot dan toe alleen maar had gesmeuld in de vaderlandse wielerwereld. Men ging levendiger dan voordien beseffen, dat in deze democratische tijd een bond als de KNWU toch eigenlijk onhoudbaar was. Andere gebeurtenissen bliezen mede het vuurtje aan.

Zo was er geen enkele official van de KNWU aanwezig bij de prijsuitreiking van de jaarlijkse wedstrijd om het nationale clubkampioenschap, terwijl bovendien het parcours, dat de instemming van de Sportcommissie had gekregen, voor de renners levensgevaarlijk bleek te zijn. Anderzijds was er de blamage bij het wereldkampioenschap voor amateurs te Reims, waarbij openlijk de beschuldiging werd geuit, dat de Nederlandse renners slachtoffer waren geworden van het toedienen van stimulerende middelen. En die renners stonden onder leiding en toezicht van de Sportcommissie van de KNWU.

Nog een ernstige fout maakte de KNWU, behalve dan, dat zij geen enkele poging deed de beschuldigingen van Pellenaars te ontzenuwen. In het voorjaar namelijk nodigde de KNWU de bestuurderen van de wielersclubs uit voor een bespreking, waarbij deze gelegenheid kregen hun wensen en verlangens kenbaar te maken. Men juichte dat allerwegen toe en vervuld van groot optimisme gingen die bestuurderen na afloop naar huis. De KNWU had toegezegd de wensen en verlangens te onderzoeken en er, voor zo ver mogelijk, rekening mede te houden. Men zou er wel meer van vernemen!

Tot op vandaag evenwel hebben die clubbestuurderen niets meer van de KNWU vernomen. Niets meer dan steeds maar meer nieuwe verordeningen. En dat nu zou men de druppel kunnen noemen, die de emmer heeft doen overlopen. Want bestuurderen van een paar verenigingen hebben de hoofden bijeen gestoken en zijn eens met elkaar gaan praten. Praten over mogelijkheden om verandering te brengen in de huidige situatie en deze aan te passen aan de maatschappelijke toestanden. Men voelt er niets meer voor zich te laten ringeloren door een bond en een sportcommissie, zonder dat men de gelegenheid heeft invloed uit te oefenen op de samenstelling van bestuur en commissie. De KNWU heeft haar woord gebroken, zegt men en nu wil men gezamenlijk die KNWU herinneren aan haar woord. Vandaar, dat men het plan heeft opgevat alle wielerclubs te verenigen in een federatie en vervolgens als federatie zich te wenden tot de KNWU.

Verder reikt voor het ogenblik het plan nog niet, doch iedereen voelt wat er tenslotte kán gebeuren, indien de KNWU hooghartig blijft weigeren tot een zekere vorm van samenwerking te komen.

Vorig jaar bracht de KNWU de knarsetandende organisatoren van de Ronde van Frankrijk in een vernederende dwangpositie, maar nu bedreigt haar hetzelfde lot in het jaar waarin zij wereldkampioenschappen moet organiseren. Elke binnenlandse poging tot verzet zal door het buitenland niet alleen met voldoening worden gadegeslagen, maar vermoedelijk zelfs worden gesteund, om op die manier te kunnen geraken tot het eigen doel, namelijk een boycot van Zandvoort.

B. M. Schilperoort.

Batterijen van Atlas-satelliet uitgeput?

Washington. — Het Amerikaanse leger heeft op Oudejaarsdag vergeefs geprobeerd kontakt te krijgen met de Atlas-satelliet. Het was de bedoeling dat de satelliet een nieuwjaarsboodschap zou opnemen en heruitzenden, doch de satelliet antwoordde niet. Mogelijk zijn de batterijen van de Atlas uitgeput.

De Atlas zal naar raming nog anderhalve maand in zijn baan blijven.

K.N.V.B. - BEKER-UITSLAGEN

West 1: Ajax — Jos 8-3, Blauw Wit — Watergraafsmeer 0-1, Aalsmeer — De Volewijckers 0-8, WSV 30 — KFC 2-1, Velsen — Hilversum 2-0, 't Gooi — Emma 0-2, Zeist — Celeritudo 1-2, Alkmaar — BKC 3-0.

West 2: Sparta — De Musschen 6-1, Flakkee — Xerxes 0-1, Excelsior — Coal 5-1, Hermes/DVS — DCV 6-2, VEP — EDO 2-3.

Noord: Sneek — Leeuwarden 1-2, Stadskanaal — Velocitas 2-3, Jubbega — Oosterparkers 4-1, Zwartemeer — CEC 5-0.

Oost: Tubantia — Hengelo 2-4, Quick 20 — Oldenzaal 1-3, Herakles — Nijverdal 4-1, PEC — Zwolle 4-1, Enschedese boys — WVC 4-1. Wageningen — Spel Bemmel 1-0, Theole — DOS 0-4, Leones — Elinkwijk 1-8, Velox — Driel 8-1.

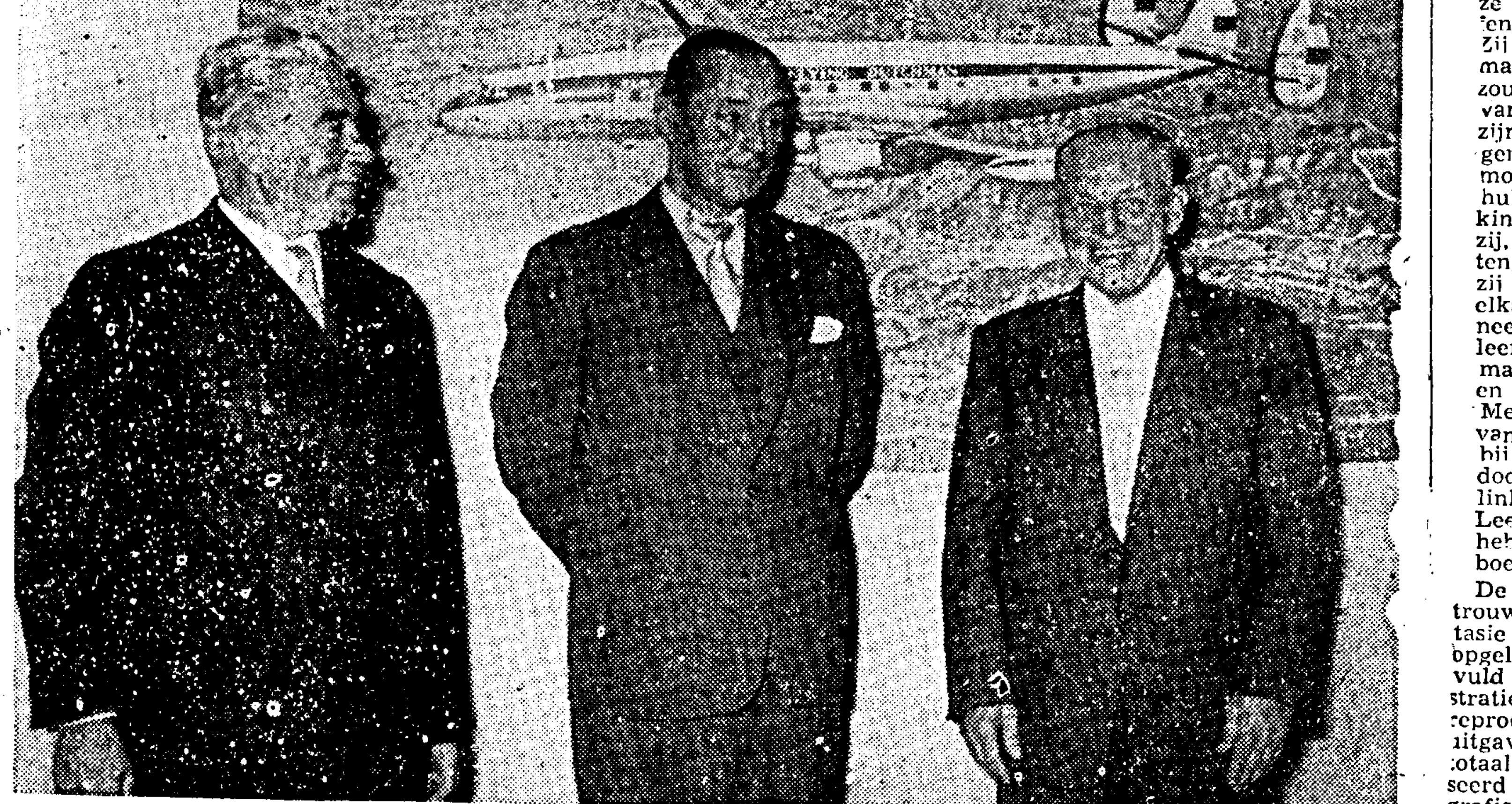
Zuid 1: NTOP — WILLEM II 2-1, NOAD — VOAB 3-1, NAC — Dongen 18-1, Hulst — Dosko 4-0, RCB — Cluzona 8-1, BVV — Oss '20 6-6, (na verlenging, Oss '20 wint), Gemert — Longa 6-3, JKDVC — Baronie 3-1, Valkenswaard — Wilhelmina 0-1, RAC — DFC 2-2 (Na verlenging, DFC wint), EBOH — Rood Wit 9-2.

Zuid 2: Rapid JC — Hoensbroek 12-0, Tuglia — VVV (terr Spel Irene) 2-14, Sittardia — Waubachse boys 7-0, Wittenhorst — De Valk 3-1, Helmondia '55 — Linne 6-2, Wilhelmina 08 — Eindhoven 3-1, Roda Sport — Voerendaal 3-1.

Sportberichten

Sao Paulo. — De 35e Sint Sylvesterloop, een stratenrace over ongeveer 7400 meter, die in de nacht van het oude op het nieuwe jaar te Sao Paulo is gelopen, is een overwinning geworden voor de Argentijn Osvaldo Suarez. De winnaar van de drie voorafgaande wedstrijden, de portugees Faria werd tweede met ruim 2 sec. verschil. De Spaanse ploeg Amoros, Molins en Alonso won de landenprijs voor Argentinië en Chili.

Cairo. — West Duitsland heeft de tweede interlandwedstrijd tegen Egypte, die op Nieuwjaarsdag te Cairo werd gespeeld met 2-1 gewonnen. Bij de rust was de stand 1-1.

Het feit, dat 25 jaar geleden de „Pelikaan" zijn suksesvolle vlucht maakte van Amsterdam naar Batavia, werd door de K.L.M. op feestelijke wijze herdacht. Op de foto rechts een van de deelnemers aan de roemruchte reis, „chef" Grosveld. In het midden direkteur Aler, verder de heer Sillevis.

In Convent Garden te Londen vond de première plaats van de opera „Turandot". De mannelijke hoofdrol werd gezongen en vertolkt door de Nederlandse tenor Hans Kaart. Zijn tegenspeelster was Amy Shuard.

Het oude jaar sloop heen

Passagiers op nieuwe Poolroute vierden jaarwisseling tweemaal

Het oude jaar sloop heen, in Holland in een nat pak van drenzige regen, maar de Bilt had toch voor nieuwjaar opklaringen in petto. Dat leek een goed begin, maar even was het nog oudjaar en alles stond in het teken daarvan.

Met het vallen van het duister werden de straten leger. De bioscopen en cafés sloten vroeg. De oudvaderlandse oliebol dreef weer in de olie met alle geuren van dien.

Wim Kan droeg via de radio het zijne bij met zijn oudejaarsoverpeinzing „Waardig over de drempel" en de televisie had de bedrijvigheid op Schiphol tot onderwerp van reportage gekozen n.a.v. het feit dat de KLM volgend jaar 40 jaar bestaat en het voorts 25 jaar geleden is dat de Pelikaanvlucht op Schiphol eindigde. Men was getuige van het startklaar maken van het toestel dat via de nieuwe Poolroute op Japan en Nieuw-Guinea vliegt. **(De passagiers van dit vliegtuig vierden tweemaal de jaarwisseling — alsof een keer niet genoeg was).** Voorts werd kontakt gezocht met vliegtuigen op heen- en thuisreis. Zo wachtte ieder op de laatste klokslag van het afgelopen jaar en toen wenste ieder eenieder evenals De Bilt zoveel mogelijk opklaringen voor het komende jaar. En buiten ging het oude jaar op de vlucht, uitgefloten door rotjes, gillende keukenmeiden, en meer van dat soort vuurwerk, totdat eindelijk de stilte viel: het nieuwe jaar was begonnen.

FAUBUS neemt het op voor ter dood veroordeelde kleurling

Little Rock. — Faubus, de gouverneur van Arkansas, die het middelpunt was van de rassenkwestie in Little Rock, heeft gezegd, dat hij desnoods uit zijn eigen zak de kosten zou betalen voor een aktie in hoger beroep ten gunste van een negentienjarige kleurling die wegens het doden van een blanke boer ter dood is veroordeeld. De betrokkene, Lawrence Smith, had vrijdag jl. terechtgesteld moeten worden maar gouverneur Faubus verleende uitstel hangende hoger beroep.

Montreal. — De direkteuren van de Canadese kranten hebben bij een enquête generaal de Gaulle uitgeroepen tot man van het jaar. De generaal won het met een kleine meerderheid van Chroesjtsjef.

Schrijvers Prentenboeken

Roland Holst en Vestdijk

(Van een bijzondere medewerker)

Twee jongetjes in witte nachtponnetjes, ieder een blaker met kaars in de hand, klaar om naar boven en naar bed te gaan, en een van die twee de nu zeventigjarige dichter Adriaan Roland Holst. Het is een aandoenlijk plaatje uit het eerste „Schrijvers Prentenboek", dat aan Roland Holst gewijd is.

Het is inderdaad een prentenboek, d.w.z. een minimum aan tekst en een maximum aan plaatjes. Het kleutertje — tussen de knieën van de grootvader, — het jongetje, de jongeman, de student, de dandy, ze zijn allemaal in treffende kiekjes vereeuwigd. Zij onthullen iets van de man die hij later worden zou. De foto's uit de jaren van zijn gestadige roem zijn minder aardig, gelegenheidsprentjes bij ontmoetingen, samenkomsten, huldigingen, prijsuitreikingen en wat dies meer zij, foto's goed voor krantengebruik, maar stijfjes als zij zo in een boekje bij elkaar komen te staan. Dit neemt niet weg, dat het leerzaam is de befaamde man in allerlei situaties en standen waar te nemen. Men zou er een studie van kunnen maken, daarbij nog verder geholpen door de portretten die Willink, Toorop, Citroen en Leeser van hem gemaakt hebben, en die ook in het boekje zijn opgenomen.

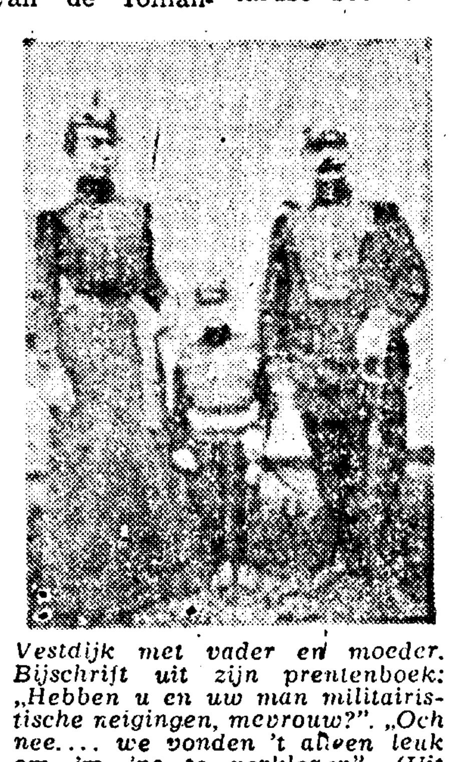
Adriaan Roland Holst met zijn jongere broer. Bijschrift uit zijn prentenboek: „Nee, ik ben niet dezelfde, dat weet ik nu zeker" (ontleend aan „Een belangrijke gebeurtenis", mei-juni nr. 1958 „Maatstaf" en „De Gids)".

De samenstellers hebben trouwens met smaak en fantasie het door de historie opgeleverde materiaal aangevuld met bijkomstig illustratief fotomateriaal en met kleine reprodukties van de titelbladen zijner uitgaven. Daarmede is een afwisselend totaalbeeld bereikt, waarin men geamuseerd rondneust. Bibliografische en biografische gegevens zijn daaraan toegevoegd. Een der meest boeiende dingen er in blijft het briefje van Lodewijk van Deyssel, gedagtekend Brussel 27 oktober 1908: Waarde Heer, Ik wensch u geluk met uw dichterschap. Van de mij door U toegezonden gedichten, zou ik die, getiteld Lente-vreugde, Windeld, Vreugde en Komst van Dag, in de XXe Eeuw kunnen plaatsen. Onder Uw eigen naam dan?

Met de samenstelling van het tweede boekje, gewijd aan Simon Vestdijk, heeft men wellicht iets meer moeite gehad, omdat de cameralens blijkbaar minder gemakkelijk in het tamelijk teruggetrokken leven van de romanschrijver-dichter is binnengedrongen dan in dat van de Bergense literator. Er is weinig uit zijn kinderjaren, een plaatje met moeder en grootmoeder in Harlingen, en een met het kleine mannetje tussen vader en moeder, alle drie in een uniform, dat herinneringen oproept aan dat van de Duitse keizer. De kinderlijke parmantigheid van het ventje is een beetje intrigerend tegen de blanke onschuld van het nachtpon-mannetje hierboven. Daarna is men bij hem al aan de groeps- en gelegenheidsfoto's toe. Maar het moet gezegd dat de samenstellers ook hier een vruchtbare inventie hebben gehad bij het aanvullen van het illustratiemateriaal.

Daaronder is een zeker fraaie, maar niet meer geheel moderne plaat van groepen Arabieren verklaard met het volgende bijschrift ontleend aan een brief van Jan Greshoff: „Simon Vestdijk schreef in 1946 een novelle Fantasia, welke hij mij begin 1947 voorlas. Het leek mij alsof hij juist uit Zuid-Algiers was teruggekomen. En toch had hij alle gegevens ontleend aan oude nummers van „De Aarde en haar volken", die hij als jongen in zijn ouderlijk huis uitspelde".

Aan „De Aarde en haar Volken" is de illustratie ontleend. Op hun plaats in zulk een prentenboek zijn ook de krantenknipsels die herinneren aan het rumoer, indertijd om „De dokter en het lichte meisje" ontstaan, toen een Amsterdamse boekhandelaar op verzoek van de politie, gedaan naar aanleiding van een Idilrecensie, het boek uit de etalage nam.

Vestdijk met vader en moeder. Bijschrift uit zijn prentenboek: „Hebben u en uw man militairistische neigingen, mevrouw?". „Och nee.... we vonden 't alleen leuk om 'm 'ns te verkleden". (Uit „Meneer Visser's hellevaart", blz. 254).

Dat zijn literatuurlijst langer is dan die van Roland Holst zal niemand verrassen. Ook hier krijgt men overigens een natuurlijk, niet diepgaand, maar wel levendig beeld van de man die onderwerp is van het boekje.

De reeks, waarvan dit de eerste twee nummers zijn, wordt uitgegeven door het Nederlands Letterkundig Museum en Documentatiecentrum te Den Haag, en in de handel gebracht door De Bezige Bij, Amsterdam.

„African Queen" aan de grond gelopen

Kaap Vay, New Jersey. — De Amerikaanse kustwacht meldt, dat de 13.800 ton metende, onder Luxemburgse vlag varende tankboot „African Queen" ter hoogte van Kaap May in New Yersey aan de grond is gelopen en in tweeën is gebroken.

De 180 mtr lange tankboot is 1955 te Kiel gebouwd. Zij is eigendom van „African Enterprises Ltd." Het schip was van een Zuidamerikaanse haven met ruwe olie op weg naar Paulsboro in New Yersey.

Beide delen van de tanker zitten aan de grond en er schijnt geen gevaar voor de opvarenden te bestaan.